

TEMNÝ VINOHRAD

Bruno, Chef de police
na stopě dalšího zločinu

Martin Walker

DOKOŘÁN

TEMNÝ VINOHRAD

Bruno, Chef de police na stopě dalšího zločinu

Martin Walker

DOKOŘÁN

Tiráž

Martin Walker

Temný vinohrad. Bruno, Chef de police na stopě dalšího zločinu

Copyright © Walker and Watson Ltd 2009

Translation © Jan Klíma, 2012

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována a rozšiřována jakýmkoli způsobem bez předchozího písemného svolení nakladatele.

Druhé vydání v českém jazyce (první elektronické).

Z anglického originálu The Dark Vineyard přeložil Jan Klíma.

Redakce Klára Soukupová.

Obálka David Greguš.

Sazba Jindřich Hoch (pdf).

Odpovědná redaktorka elektronické verze Tereza Hřibová.

Konverze do elektronické verze Tomáš Zeman.

Vydalo v roce 2013 nakladatelství

Dokořán, s. r. o., Holečkova 9, Praha 5,

dokoran@dokoran.cz, <http://www.dokoran.cz>

(636. publikace, 120. elektronická, pdf;

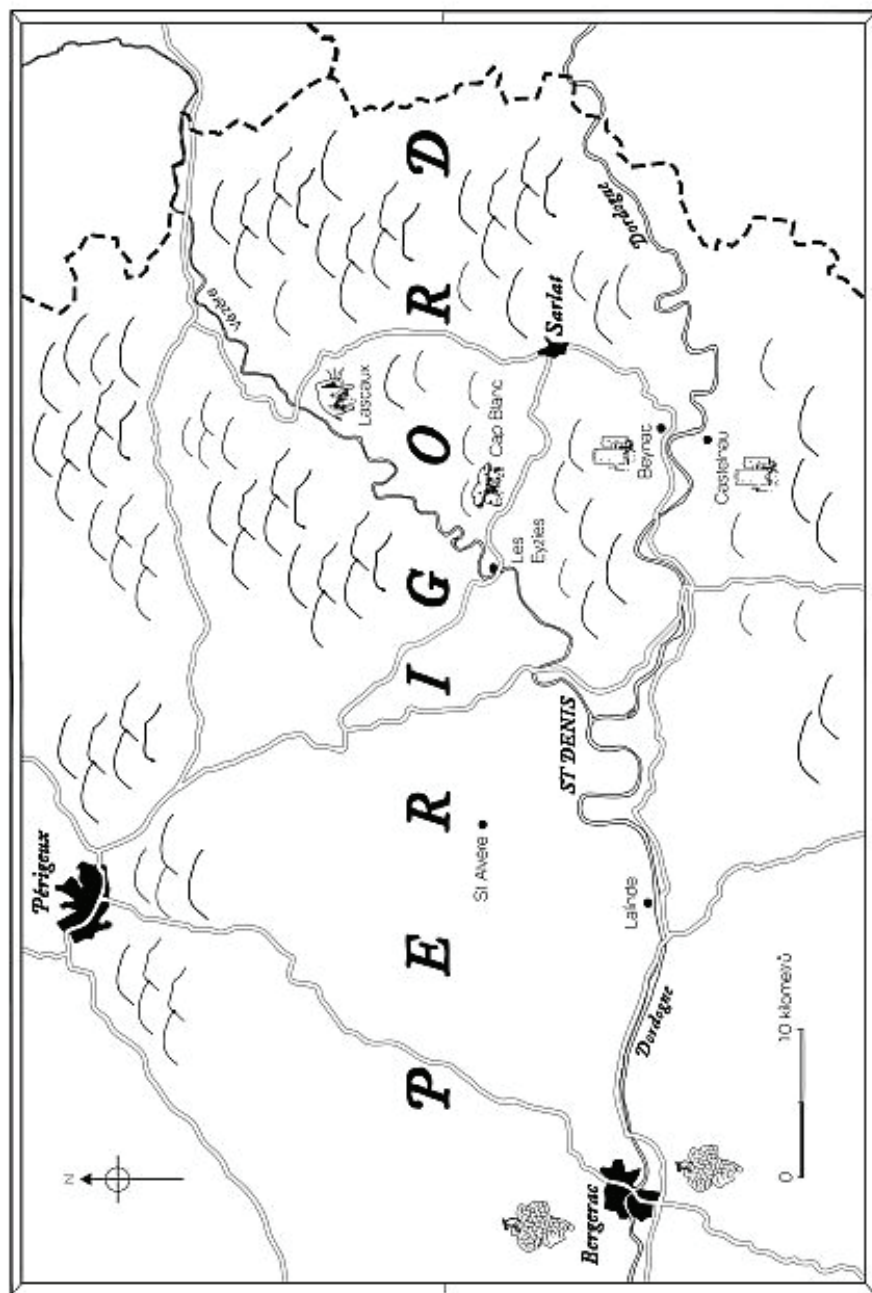
637. publikace, 121. elektronická, epub;

638. publikace, 122. elektronická, mobi).

ISBN 978-80-7363-582-4 (pdf)

ISBN 978-80-7363-583-1 (epub)

ISBN 978-80-7363-584-8 (mobi)

Obsah

Tiráž	Kapitola 22
Perigord	Kapitola 23
Obsah	Kapitola 24
Kapitola 1	Kapitola 25
Kapitola 2	Kapitola 26
Kapitola 3	Kapitola 27
Kapitola 4	Kapitola 28
Kapitola 5	Kapitola 29
Kapitola 6	Kapitola 30
Kapitola 7	Kapitola 31
Kapitola 8	Kapitola 32
Kapitola 9	Kapitola 33
Kapitola 10	Kapitola 34
Kapitola 11	Kapitola 35
Kapitola 12	Kapitola 36
Kapitola 13	Kapitola 37
Kapitola 14	Kapitola 38
Kapitola 15	Kapitola 39
Kapitola 16	Kapitola 40
Kapitola 17	Kapitola 41
Kapitola 18	Kapitola 42
Kapitola 19	Kapitola 43
Kapitola 20	O autorovi
Kapitola 21	

BARONOVİ

Poděkování

Tato kniha je autorovou fikcí, všechny události a osoby jsou smyšlené. Ale stejně jako první román o Brunovi by ani tento nevznikl, nebýt laskavosti a šlechetnosti obyvatel Périgordu a toho nádherného životního stylu, který oni a jejich předkové kultivují už tisíce let. Mnozí z nich se stali mými dobrými přáteli a zaslouží si, abych je zde jmenoval. Baron, Raymond, Pierrot, René a personál neocenitelné vinotéky Julienu de Savignac společným úsilím zázračně pozvedli moje znalosti o víně a obchodování s ním. Také mi vysvětlili, jak obtížné je v městečkách venkovské Francie najít práci a začít investovat a jak těžké volby jsou s tím spojené. Michael a Gabrielle Merchezovi, kteří byli oba zvoleni do městské rady za zelené, mě poučili o problémech politiky životního prostředí a o přežívajících místních komunách. Chtěl bych také zdůraznit, že příznivci zelených, které znám, jsou vesměs příliš rozumní na to, aby cokoliv podpálili. Moje první čtenářky, manželka Julia a dcery Kate a Fanny, mi velmi pomohly a náš baset nás trvale zásobuje novými přáteli. Konečnou podobu této knize daly stejně jako v případě prvního příběhu o Brunovi Jane a Caroline Woodovy s vydatnou pomocí Jonathana Segala a jsem jim za to vděčný.

kapitola 1

Vzdálené ječení sirény na střeše *Mairie* rozbilo ticho francouzské letní noci. Do svítání zbývala ještě celá hodina, ale Bruno Courrèges už byl vzhůru. Přemýšlel o ženě, která ještě nedávno spávala v jeho posteli, a přemítal, co všechno by mohlo být, kdyby... Na okamžik strnul, paralyzován tím pronikavým zvukem, který v minulosti tolikrát přinášel nějakou osudovou zprávu. Siréna z *Mairie* – radnice – sdělovala jeho sousedům v malém městečku St Denis, že je válka, pak že došlo k invazi, že přišla svoboda a že je mír. Tatáž siréna také oznamovala každý den poledne a její kolísavé vytí svolávalo dobrovolný hasičský sbor do akce. Protože byl jediný městský policista v St Denis, mimořádné události s železnou pravidelností vyžadovaly jeho přítomnost. Dneska ho ale siréna vytrhla z pochmurných myšlenek, takže téměř s vděčností vyklouzl zpod zmuchlané přikrývky.

Když během oblékání posnídal jen pár hltů mléka z krabice, zazvonil mu mobil. Volal Albert, jeden ze dvou profesionálů, kteří vedli místní sbor *pompiers*: byl už s celým nočním týmem v hasičském voze na cestě k ohni.

„Velký požár na staré cestě do St Chamassy,“ oznamoval naléhavě. „Je to nahoře na kopci, těsně před zatáčkou na St Cyprien. Stodola a velké pole. Touhle roční dobou může zafoukat vítr a oheň se rozšíří kilometry daleko.“

„Už jedu,“ řekl Bruno a zavřel oči, aby si vybavil mapu rozlehlého okolí St Denis, kterou měl vrytou do paměti. Skládala se ze silniček, po nichž patroloval, osamělých domů i mrňavých vesniček, které navštěvoval, a farem s hejny hus, koz a prasat, které z téhle oblasti dělaly gastronomické srdce Francie. Celé tohle území, kde lovil a kde po dešti sbíral houby, znal tak detailně, jako zná každá žena svůj obličej.

„Žádné oběti nejsou hlášeny,“ slyšel Albertův hlas v mobilu zaklíněném mezi ramenem a uchem, zatímco se snažil pozapínat knoflíčky u košile. „Ale až to povíš starostovi, tak to raději ohlas v nemocnici. Volám Les Eyzies a St Cyprien, aby nám přijeli pomoci. Mohl by ses zastavit u nás na stanici a zajistit, aby přivezli rezervní cisternu s vodou? V nejhorším ji můžeš přivést ty sám. Budeme potřebovat spoustu vody... Tak už utíkej. Uvidíme se na místě.“

„Nebude potřeba evakuace? Je tam poblíž pár statků. Čtyři nebo pět.“

„Zatím nevím, ale požádej starostu, ať se v tom angažuje. Měl by těm lidem zavolat a varovat je. A měli bychom nechat vysílat varování *Radiem Périgord*.“

Bruno se tiše modlil, aby jeho staříčká dodávka naskočila napoprvé. Rychle nasypal krmení psůvi, kuřata nechal, ať se nakrmí sama, a utíkal k autu. Auto si zřejmě uvědomilo vážnost situace a naskočilo hned. Řídil jednou rukou, druhou stiskl tlačítko zkrácené volby na starostu a pak na doktora. Oba dva už byli vzhůru, protože je vzbudila siréna. Když se blížil k četnické stanici, v domech kolem už se svítilo a město se probouzelo. Přikázal Julesovi, který měl noční službu, aby zavolal do *Radia Périgord* a poslal muže nahoru k ohni uzavřít silnici. Když nastupoval opět do auta, z malých kasáren vyběhl kapitán Duroc a v běhu si natahoval sako. Bruno nechal na Julesovi, aby mu vysvětlil situaci. V požární zbrojnici Ahmed a Fabien zápasili s vlekem na cisterny. Pak přiběhli další dobrovolníci, kterých bylo dost na to, aby obsadili nákladní a doprovodná vozidla. Bruno pokračoval v jízdě tak rychle, jak jen to jeho dodávka svedla, modré světlo na střeše vozu blikalo a za zády mu stále ještě do noci ječela siréna.

Když se dostal na otevřenou silnici, která vedla podél tratě na Sarlat, uviděl růžovou září v kopcích před sebou. Bruno se otrásl – oheň ho děsil. Vždycky z něj měl respekt, ale po tom, co během balkánské války vytahoval francouzské vojáky z hořícího obrněného transportéru, se respekt začal nápadně podobat strachu. Na levé paži byly do teď vidět jizvy po spáleninách. V zásuvce nočního stolku měl *Croix de Guerre*, který mu vláda udělila po dlouhém dohadování s byrokraty, zda je možné bosenskou mírovou misi považovat za válku.

Pak začal přemýšlet, jestli má v pestré zmeti věcí vzadu v dodávce něco, co by mu posloužilo jako ochranný oděv. Vzpomněl si na rukavice a lovecké boty. V lovecké bundě měl také kšiltovku a ve sportovní tašce byla láhev vody a plavecké brýle. Nejspíš tam někde má i rezervní košili na tenis, tu by mohl namočit do vody a dýchat přes ni. Vůz se namáhavě šplhal nahoru a Bruno tiskl plynový pedál stále níž. Znal tahle místa docela dobře, ale marně si lámal hlavu, kde může být takhle vysoko v kopcích, kde půda není vhodná k farmaření, kus rovné země se stodolou. Byl to tady samý les a hubené pastviny, pár polorozpadlých kamenných *bories* pro pastevce ovcí a vysoká telekomunikační věž.

Jakmile Bruno zatočil na náhorní plošinu, ukázalo se nad korunami stromů noční nebe pulzující rudou září. Znova se zachvěl, když si uvědomil, jak suché tohle léto je. Voda v řekách je dokonce tak nízko, že kanoisté musí kličkovat, aby našli hlubší místa, kudy by řeku sjeli. Ucítil pach spáleniny a automaticky zpomalil. Pak zjistil, že část blikající záře pochází od otáčivého světla na Albertově hasičském voze. Zaparkoval mimo silnici, obul si vysoké boty, navlékl rukavice a kšiltovku, váhavě se zadíval na plavecké brýle a pak je strčil do kapsy. Nakonec nalil vodu na tenisovou košili a utíkal po silnici ke dvěma hasičům, jejichž siluety s hadicemi v rukou se rýsovaly proti plamenům.

„Nebyla to stodola, jenom velká dřevěná kůlna,“ křičel Albert na Bruna, aby přehlušil praskání ohně a hluk motoru cisterny. „Už nešla zachránit.“ Natáhl se do vozu a podal Brunovi těžkou žlutou hasičskou bundu. Pak mrkl na Brunovy boty a souhlasně přikývl.

„Mohlo to dopadnout mnohem hůř. Přijeli jsme včas, takže se oheň nedostal do lesa. Ale kůlna vzala zaskvě. Stejně jako to, co tady rostlo na poli.“

Za nimi na silnici se objevila další oranžová světla, to dorazil Ahmed s druhým hasičským vozem s cisternou. Modré blikání ohlásilo příjezd četníků. Albert začal obvolávat sousední hasičské sbory, že nemusí jezdit.

„Nikde nikdo?“ zeptal se Bruno, když Albert domluvil. Albert zavrtěl hlavou a odklusal, aby navigoval druhý hasičský vůz. „Jak ses o tom ohni dozvěděl?“ zakřičel za ním Bruno.

„Anonymní volání z automatu v Coux,“ zavolal Albert přes rameno.

Bruno se snažil zkoncentrovat. Pokud si pamatoval, po obou stranách silnice byl hustý les, na místě, kde stál, byl však les vykácen a nově vypadající prašná cesta se stáčela na pole a pastvinu, které teď hořely nízkým, ale houževnatým ohněm. Cítil ve tváři lehký větřík, který vál směrem k lesu, kde teď *pompriers* kropili keře, aby oheň neměl potravu. Nejvíce hořely zbytky kůlny, která stála uprostřed zuhelnatělého pole.

Bruno na něco šlápl a podíval se na zem. Ležel tam malý kovový praporek, jaký užívají farmáři k označení řádků osetých určitým semenem. Zdvihl praporek a ve světle cisterny přečetl: *Agricolae Sech G71*. Nic mu to neříkalo, ale strčil značku do kapsy. Za jeho zády se ozval křik. Bruno se otočil a uviděl další žluté postavy, jak bojují s druhou hadicí, která sebou škubala, jak z ní začal tryskat mohutný proud vody mířící na hranici lesa.

„Necítíš tu divný pach?“ vynořil se náhle vedle Bruna Albert. „Pojď se mnou, tudy.“

Vedl Bruna po stále ještě doutnajícím popelu kolem zbytků stěn kůlny, dokud nebyli chráněni před větrem. Uvnitř kůlny bylo vidět těžko identifikovatelné zbytky zařízení – kovový stůl byl pořád ještě dost horký na to, aby se zasyčením odpařoval kapky vody stékající ze střechy. Na stole byly zuhelnatělé zbytky jakéhosi přístroje. Do nebe trčely dva ohořelé stropní trámy, teď usazené na vršku čehosi, co mohla být kartotéka. Bruno si uvědomil pach spálených plastů a gumy a ještě něčeho.

„Benzin?“ zeptal se.

„Já myslím, že ano. Pošleme pár vzorků do laboratoře v Bordeaux. Ale vsadím se, že ten oheň někdo založil. Když popojdeš na konec toho pole, ucítíš ho taky. Někdo byl pěkně důkladný – pole, kůlna, vzal všechno jedním vrzem... Je to práce spíš pro tebe než pro mě.“

„Jestli jde o žháře, je to práce pro *Police Nationale*,“ namítl Bruno. Což znamená zajet do Coux a zapečetit tam telefonní budku, aby z ní mohli sejmut otisky prstů.

„Jestli jde o žháře, co pálí úrodu na poli,“ řekl Albert, „je to někdo místní. Nějaká hádka mezi farmáři. Nebo někdo chodil někomu za ženou. V tom případě nebude mít *Police Nationale* ponětí, kde začít.“

Bruno přikývl, pohled upřený na zbytky zařízení kůlny. „Nepřipadá ti to trochu divné, Alberte? Už jsi někdy viděl kartotéku a kancelářské zařízení ve venkovské kůlně uprostřed polí?“

„To tedy ne. Možná to na tom stole byl počítač. Jenomže tady nahoře není elektřina. Starý psací stroj?“

Bruno se otočil a vydal se směrem, kde končil ohořelý porost na poli, když vtom se ozvala exploze. Otočil se, do tváře ho uhodila horká vlna a v záblesku světla viděl, jak Albert klesl na kolena mezi trosky kůlny, které teď hořely jasným plamenem.

Bruno se rozběhl zpět s lokty před obličejem, aby se chránil před sálavým žářem. Přemohl děs z plamenů, které se na něj dychtivě vrhly, popadl bezvládné tělo náčelníka hasičů za límec bundy a táhl ho ven. Albertovy bezvládné nohy ryly patami bot čáru do žhavého popelu a kalhoty na něm hořely. Jakmile byli bezpečně venku, Bruno přehodil ohnivzdornou bundu přes Albertovy nohy a zdusil hořící kalhoty. To už k nim doběhlo několik hasičů a oba je z kropili penou z ručních hasicích přístrojů.

Ahmed odtáhl Bruna stranou a posvítil mu baterkou do tváře. „Jsi v pořádku?“ Ostatní se věnovali Albertovi. Bruno přikývl, trochu roztřeseně se postavil a setřásal ze sebe penu.

„Trochu mě to ožehlo, ale nic to není. Díky té bundě, co mi Albert dal. Co to tam sakra bouchlo?“

„Tlaková nádoba... Plechovka s barvou nebo petrolejem. Žháří nechávají na místě činu prázdný barel od benzinu a zašroubují uzávěr. Když se dost ohřeje, bouchne to jako bomba.“ Ahmed pokrčil rameny. „Takhle blízko neměl Albert chodit. Byli bychom to ještě kropili, ale museli jsme nejdřív zvládnout čelo ohně, aby nechytl les.“

„Je to moje chyba,“ řekl Bruno. „Ptal jsem se ho, co to tam uvnitř mohlo být za zařízení. Jak je na tom?“

Hasiči pomohli svému šéfovi na nohy. Aby se probral, třepal hlavou, až mu z helmy a bundy odlétaly chuchvalce pěny. „Jednou na tu svou pitomost doplatím,“ zamumlal. „Nějaký sajrajt mě praštil do ucha.“ Sáhl si rukou k uchu, a když se na ni podíval, byla od krve. Jeden z hasičů mu podal láhev vody a Albert se dychtivě napil, pak si odplivl, podíval se na Bruna a zavrtěl hlavou. „Díky!“ zamumlal a podal Brunovi láhev. Ruka s lahví se mu trásla. A moje se třese taky, všiml si Bruno.

„Co ty nohy?“ zeptal se Bruno. Hlas měl nakráplý a hrdlo ho bolelo. Vzpomněl si na pach benzinu a rozhořčeně si uvědomil, že oheň někdo založil. Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil.

„Celkem v pohodě. Mám nehořlavé podvlékačky. Jako piloti formule jedna.“ Mluvil překotně, hlas měl posazený výš, jak mu v krvi proudil adrenalin. „Jsem v pořádku, jenom trochu otřesený od té rány do hlavy... Až to tady skončí, zajdu si na kliniku. Aby mě prohlédli. A ty bys měl taky.“

„Je to předpis,“ podotkl Ahmed. „Jakmile bylo třeba vás pokropit pěnou, musíte se nechat oba vyšetřit.“

Za jejich zády se ozval křik a přiběhl jeden z hasičů.

„Šéfe, je sem zavedená voda. Policajti zrovna vrazili do hydrantu.“

Albert se podíval na Bruna a obrátil oči k nebi. „To je zřejmě poprvé, co kapitán Duroc něco objevil, a to ještě jen díky tomu, že do toho narazil.“

Vydali se zpátky k silnici, kde z poškozeného hydrantu stříkal gejzír vody. Fabien cosi kutil s velkým hasákem ve světle jediného zbývajícího reflektoru policejního vozu. Za ním bylo slyšet, jak kapitán Duroc vztekle křičí na své muže. Fabien naposledy pootočil hasákem a voda přestala stříkat.

„Teď ji můžeme použít,“ řekl. „Není tu moc velký tlak, ale na kropení žhavého popela to bude stačit.“

„Kam ta roura vede? Proč ji nemám na mapě?“ rozčiloval se Albert s kapesníkem přitisknutým na zkrvavené ucho.

„Vypadá to, že vede od vodárenské věže k telekomunikační. Ta patří ministerstvu obrany, takže tam mají strážní stanoviště,“ řekl Fabien. „A tenhle hydrant tady je, protože odsud vede další potrubí nahoru k té kůlně a do polí... Podle mě tady mají cosi jako zavlažovací systém.“

„Zavlažování? Tady?“ vrtěl Albert hlavou. „Někdo má zřejmě víc peněz než rozumu.“

„To je paradox. Shoří zrovna to pole, které má vlastní rozvod vody,“ řekl Bruno. „Už jsi někdy slyšel o *Agricolae*?“ Sáhł do kapsy a ukázal kovový praporek, který našel na zemi.

„Ne, neslyšel. Možná je to nějaké pokusné osivo. Ale nikdy jsem neslyšel, že by tady nahoře někdo něco pěstoval.“

Vrátili se k cisterně, kde u kraje silnice trpělivě čekal postarší pán, starosta St Denis Gérard Mangin. Za ním se táhla řádka zaparkovaných vozů – to se místní přijeli podívat na ten rozruch. Starosta jim vykročil vstříc a potřásl si s Albertem a Brunem rukou. Ozářil je blesk fotoaparátu. Phillipe Delaron musel zaznamenat scénu pro místní noviny.

„Nic strašného,“ řekl Albert. „Požár je zlikvidovaný a vypadá to, že nikdo nebyl zraněn. Dokonce ani já ne, díky tady Brunovi... Jedna kůlna, co lehla popelem, jedno vypálené pole a poškozený hydrant. Mám ale podezření, že požár nevznikl jen tak. Nicméně musíme počkat, co řekne laboratoř.“

„Vy si myslíte, že ten požár někdo založil?“

„Vypadá to tak, *Monsieur le Maire*. Myslím si, že tu explozi, kterou jste všichni viděli, měl na svědomí prázdný kanistr od benzínu. Ale musíme počkat a uvidíme. Ať to bylo, co bylo, mohlo to někoho zabít. Například mě, kdyby mě Bruno neodtáhnul.“

„Netušil jsem, že to bylo tak vážné,“ poznamenal starosta.

„Tak já půjdu dohlédnout, aby se moji hoši vrátili na stanici,“ řekl Albert. „Pak musíme na prohlídku. Ale nejdřív mi, Bruno, prosím vrať tu bundu. Tyhle věci stojí majlant.“

„Ať to stojí, kolik chce, vyplatí se,“ řekl Bruno, svlékl si bundu a smetl z ní pěnu. Pak se otočil zpátky na starostu. „Tenhle požár není jen tak. To pole má vlastní přívod vody a vypadá to, že v té kůlně bylo kancelářské zařízení. Nic z toho by člověk nečekal u opuštěného zastrčeného políčka v kopcích. Budu muset informovat vlastníka půdy, nejspíš taky pojišťovnu a tak dále.“

„Už jste o tom mluvil s četníky?“

„Zatím ne. Kapitán Duroc je poněkud zaneprázdněn škodou na jejich vozidle. Najeli do hydrantu.“

„Ano, viděl jsem to.“ Rozednilo se natolik, že Bruno viděl, jak se starosta usmívá. „Takže to vypadá, že tady došlo k trestnému činu.“

„Přesně tak. A to znamená *Police Nationale*, ne četníky. Možná sem budou chtít poslat i svoje techniky.“

Bruno se vydal k řadě zaparkovaných aut a hloučku místních, aby jim řekl, že nehrozí žádné nebezpečí, show skončila a ať laskavě zmizí s těmi auty, aby mohly odjet hasičské vozy. Hromotluk Stéphan, majitel mléčné farmy a kamarád z loveckého klubu tu postával se svou hezkou dcerou Dominique. Jejich statek byl hned pod kopcem, takže by to odnesl první, kdyby se oheň rozšířil. Touhle dobou by normálně začínali dojit krávy. Bruno odmítl mávnutím ruky jeho otázku a přiměl většinu přítomných k odjezdu. Pak se vydal za kapitánem Durocem, aby zařídil zajištění telefonní budky v Coux. Bylo chvíli po šesté. Fauquetova kavárnička bude už otevřená a Bruno nutně potřeboval snídani.

Vydal se ke dvěma dobře známým autům: postaršímu Citroënu DS a ještě staršímu *Deux-Chevaux*, modelu, jehož řada měla počátek už ve třicátých letech. Jeho přítel Baron, průmyslník na odpočinku, jehož štíhlá postava neprozrazovala pokročilý věk, se opíral o svůj vůz. Vedle něj stála Pamela, majitelka místního penzionu, které většina lidí v St Denis přezdívala „bláznivá Angličanka“. Bruno ty dva seznámil při tenisové čtyřhře, při níž jim Pamela s přítelkyní daly pěkně na frak.

„Baron mi musel zavolat. Vůbec jsem sirénu neslyšela,“ řekla Pamela, pohledná žena s tak výraznými rysy, že se vymykaly kon-

venční kráse. Měla na sobě obnošený anglický kabátek z voskového plátna, který byl teď ve Francii v módě, a přes hlavu značkový šátek Hermès. Ať už stála, šla, nebo seděla na koni, Bruno si byl jistý, že by ji poznal na dálku – podle vzpřímených zad a hrdého držení hlavy, podle sebevědomého kroku ženy, která je spokojena sama se sebou.

„Kde máte koně?“ zeptal se Bruno a naklonil se k ní, aby ji políbil na tváře. Se smíchem ucukla.

„Promiňte, Bruno. Normálně se mi tahle francouzská líbací obse se líbí, ale příšerně páchnete a vypadáte ještě hůř. Čpí z vás spálená vlna a asi ta děsná pěna na kalhotách. A taky mám dojem, že jste přišel o obočí. Ale nevím to jistě, protože máte obličej samou sazi.“

„Obočí je v pořádku,“ řekl Bruno, když přes něj přejel prstem. Bylo tuhé jako vousy na bradě.

„Nepřijela jsem na koni, protože jsem se bála, že by ho oheň mohl vyplašit. Jsem tu, jenom abych se ujistila, že nás nebudete muset evakuovat.“

„Co to tady vlastně hořelo?“ zeptal se Baron. „Myslel jsem, že tyhle kopce znám jako svoje boty, ale netušil jsem, že tu je nějaké stavení.“

„Ani já ne,“ ujistil ho Bruno. „Je tam mýtiny a cesta, která se stáčí k poli, takže odtud není vidět... Potřebuju se nasnídat. Uvidíme se u Fauqueta?“

„Fajn,“ řekl Baron. „Už je moc pozdě, abych šel spát. Pamela, můžeme vás pozvat? Pokud ovšem nedáte přednost svým anglickým křížovkám.“

„Milý Barone, ujišťuju vás, že jste zábavnější než i ta nejzábavnější křížovka. Ale řekla bych, že Bruno se bude nejdřív potřebovat umýt a že by se měl převléknout.“ Po detailnějším pohledu na Brunův zevnějšek dodala: „A ty kalhoty bude nejlepší vyhodit. Doufám, že vám město koupí novou uniformu.“

Vedle nich se ozvalo dvojí zahoukání. Z okénka požární cisterny se vyklonil Ahmed. „Bruno, pojedte! Musíte s Albertem do špitálu, abyste se nechal se prohlédnout. Je to předpis.“

kapitola 2

Ani ve věku počítačů nebylo snadné zjistit, kdo ono zuhelnatělé pole a vyhořelou kůlnu vlastní. Starostova sekretářka Claire se skláněla nad *cadastre*, obrovskou mapou, na níž byly zakresleny všechny budovy v rozlehlé správní oblasti St Denis. Také na ní byly vyznačeny hranice každé parcely spolu s jejím identifikačním číslem. Dokud číslo nenašli, nemohli vlastníka vyhledat v seznamu plátců daně z nemovitosti a identifikovat ho.

„Nikde tam žádná budova vyznačená není,“ stěžovala si Claire. „Bruno, víte jistě, že to byla tahle silnice?“

„Jo, jsem si jistý.“ Vysprchovaný, oholený, v nové uniformě a po ujištění lékařů, že mu nic není, se Bruno cítil zase fit – tedy až na to obočí. Popošel k mapě vedle Claire a přitom dával pozor, aby se držel v bezpečné vzdálenosti od jejího kypřého těla. Přestože byla Claire namíchnutá, neodolala pokušení zaflirtovat si a čistě ze zvyku na něj významně zamrkala. Jakožto jediný svobodný muž na *Mairie* byl však Bruno na její flirtování zvyklý.

Našel na mapě silnici, po níž ráno jel. Telekomunikační věž tam byla a vodárna také, takže voda musela vést podél silnice. „Sem,“ zamumlal si pro sebe a položil prst na dotyčné místo. Byl si jistý, že ukazuje správně, ale Claire měla pravdu. Žádné stavení na mapě nebylo. To bylo nejen divné, ale vypadalo to i na porušení zákona,

protože na stavbu nebylo vydáno stavební povolení. A jelikož byl pozemek zavodňován, vlastník taky šidil město na vodném. Nicméně aspoň číslo parcely tam bylo. Bruno nechal Claire, aby srolovala mapu a odebral se do přečpané místnosti zvané „registr“, aby našel jméno vlastníka v seznamu plátců daní.

Vlastníkem byla *société anonyme* jménem *Agricolae* se sídlem v Paříži, pozemek zakoupila před třemi lety od ministerstva obrany. *Agricolae* – stejné jméno bylo na kovovém štítku, který Bruno našel poblíž spáleniště a který schoval do kapsy Albertovy hasičské bundy. Musí si o něj Albertovi říct. Ze spisu zjistil, že *Agricolae* neplatila za vodu, neplatila daň z nemovitosti a neměla žádné stavební povolení. To znamenalo, že společnost *Agricolae* bude mít problémy. Právě sahal po telefonu, aby zavolal Albertovi, když dovnitř nakoukla Claire a řekla mu, že má návštěvu.

„Jsi nejdůležitější muž hned po starostovi, a pořád tě nechávají trčet v téhle díře,“ prohlásil úvodem *Commissaire* Jean-Jacques Jalipeau, vrchní inspektor *Police Nationale* celého *Départementu*. „A mají tu drzost říkat tomu kancelář!“ Stačil jediný inspektorův krok přes práh a místnost vypadala přelidněná. „Panebože, vypadáš příšerně. Obličej máš celý rudý a obočí ohořelé,“ pokračoval inspektor. „Nezaložil jsi ten oheň ty sám? Proč bys jinak chodil tak blízko...“

„Trochu jsem to přehnal,“ odpověděl Bruno s úsměvem kolegovi. „Bůh chraň toho, kdo to zapálil, jestli ho najdu první.“

Brunovi byl J-J sympatický, přes jeho neustálé a oprávněné námitky, že v Brunově pojetí spravedlnosti jde v první řadě o blaho St Denis a pak teprve o *Code Criminel*. Vyřešili spolu pár případů a pojedli pár dobrých večeří. Bruno odvedl přítele po starobylých radničních schodech dolů a skrz podloubí do Fauquetovy kavárny, kde J-J objednal dvě skleničky pastisu.

„Jak se má Isabelle?“ začal J-J. „Už bude muset každou chvíli nastoupit na to nové místo v Paříži, ne?“ Isabelle pracovala jako detektiv pod jeho velením na krajském velitelství v Périgueux, dokud její umění karate a pohledný zevnějšek neupoutaly pozornost ministra

vnitru a nezajistily lichotivou fotografii v *Paris-Match*. J-J sledoval její poměr s Brunem, který se odehrál během léta, a lichotil si, že ty dva dal dohromady.

„Už je pryč,“ řekl Bruno a dával si záležet, aby mu hlas zněl normálně. „Ministr má někam cestovat a chtěl, aby byla členkou delegace.“

„Věděl jsi přece, že bude muset odjet,“ podotkl J-J. „A prožili jste krásné tři měsíce.“

Bruno přikývl. Jakmile zjistil, že ho Isabelle opustí, protože dá přednost profesní kariéře před ním, začal ve vztahu k ní pociťovat zábrany. Dlouhé roky měl zábrany navázat jakýkoliv vztah a sotva ho díky Isabelle začaly opouštět, Bruno téměř fyzicky cítil, jak se znova objevují. Ten poslední týden, co byli spolu, ležel v noci v posteli a nemohl spát, z jejího dechu vytušil, že i ona spánek jen předstírá, a cítil, jak se navzájem odcizují, jako by mezi nimi postupně rostla zeď. Zvláštní bylo, že se při tom napětí fyzicky milovali stále náruživěji. Ale když se pak v St Denis na nádraží loučili, žádné slzy se neobjevily.

„Mně taky chybí,“ řekl J-J. „Přišla mi za ni náhrada, ale už to není ono. Taký ženská, ale na ni se už člověk s takovým zalíbením nekouká.“

„Ty jí chceš svěřit vyšetřování tohoto případu?“

„Zatím ne. Zatím jsme od *pompier*s ani nedostali oficiální sdělení, že šlo o žháře. Ale dneska po obědě mi diskrétně volala Paříž, že mají zájem, aby se tahle věc rychle vyřešila. A není to obvyklá starostlivost, jako když jde o ekosabotéry. Někdo nahoře musel intervenovat. Co mi o tom ohni povíš?“

Bruno vyličil noční události, neobvyklou přítomnost zavodňovacího zařízení, původní vlastnictví ministerstva obrany a skončil chybějícím záznamem o placení daní a vodného.

„Na ekosabotéry to podle mě nevypadá,“ dodal. „Ti přece mají zájem na publicitě a vždycky si pozvou na místo akce novináře a fotografa.“

J-J pokrčil rameny a zamíchal led ve sklenici, přilil trochu vody a sledoval, jak se pastis mléčně zbarvuje. Pak se vydatně napil.

„Mám u sebe pro vašeho starostu formální dopis od prefekta, kterým ho žádá, abys byl přidělen k vyšetřování a pomohl nám, tupým městským poldům, znalostí místního prostředí. Takže se můžeš považovat za součást našeho týmu v Périgueux. Shromáždili jsme jména místních *écologes* a touhle dobou už jsou technici z Bergeracu nahoře na tom spáleništi. Co mi povíš o místních *écologes*?“

„Nic zvláštního. Jednoho zvolili na radnici, postaršího hipíka, který vede komunitu nahoře v kopcích. Milý chlap se zlatým srdcem, stará se o sirotky a zatoulané psy. Pak tu máme skupinku, která opakovaně demonstruje, abychom zavřeli místní pilu, protože její komín kouří. Ani jedni nejsou militantní. Zelení nedostávají ani deset procent hlasů... A teď pojďme za Albertem do hasičárny. Výsledky z laboratoře mít ještě nebude, ale poví nám, jestli si ještě pořád myslí, že ten oheň někdo založil.“

„Slyšel jsem dobře, že ten oheň někdo založil?“ opakoval Fauquet, který si zakládal na tom, že je vždycky nejlépe informovaný. Naklonil se přes barový pult a přisunul před ně dva hrnky kávy. „Na účet podniku?“

„Neslyšel jste nic!“ zařval J-J a odstrčil od sebe hrnek, až káva vyšpláchla Fauquetovi na bílou košili. „A jestli se dozvím, že něco takového dáváte dál, přijdu sem s armádou hygieniků a se soudním příkazem k vašemu zatčení.“ J-J byl vysoký a statný chlap, který neupraveným vzhledem maskoval bystrý mozek a dokázal v případě potřeby zastrašit kohokoliv. „Jde o vážné policejní vyšetřování. Rozumíme si, *Monsieur*?“

kapitola 3

Podle Bruna byl název *Zemědělská výzkumná stanice* příliš honosný pro skromnou jednopatrovou budovu, kterou postavili vedle starého statku na silnici do Les Eyzies. To, že byla stanice zřízena v St Denis, byl jeden z úspěchů, na něž byl starosta hrdý. Pracovali v ní jen čtyři výzkumní pracovníci a čtyři technici a v přilehlé farmě a sklenících další půltucet místních lidí. Kancelář ředitele a vedoucího vědeckého pracovníka Gustava Petitbona se nacházela v nejlepší místnosti starého statku. Petitbon, vysoký, nápadně shrbený a hubený muž seděl na kraji svého psacího stolu a nepřátelsky hleděl na dva policisty.

„Nemůžu vám říct, co to tam rostlo. Musel bych na to mít povolení. Je to obchodní tajemství.“ Bruno znal Petitbona jen od vidění, občas se objevil na ragbyových zápasech a párkrát ho zahlédl na recepcích pořádaných starostou – tam obvykle stál někde v koutě a upíjel z jediné skleničky vína. Žil v St Denis s manželkou tiše a nenápadně, bez dětí, jež by navštěvovaly Brunovy tenisové nebo ragbyové kurzy.

„Monsieur Petitbon, ministerstvo vnitra mě požádalo, abych vedl tohle vyšetřování,“ začal J-J tiše a postupně přidával na intenzitě hlasu. „Myslím, že k tomu došlo proto, že se na ně obrátil někdo hodně vysoko na ministerstvu zemědělství, které je vaším zaměstnavatelem, aby uložili mně, vrchnímu inspektorovi celého *Departementu*,

osobně převzít tento případ. Musel jsem odložit vyšetřování jedné vraždy, dvou znásilnění a bankovní loupeže, abych sem mohl přijet. Takže být vámi, tak už volám vaše ministerstvo v Paříži, ať vám dají všechna povolení, co potřebujete. Jinak zavolám já svoje ministerstvo a řeknu jim, že vás zatknou za maření vyšetřování.“

Už jen pouhý hlasový fond vrchního inspektora vystrašil Peitbona natolik, že vklouzl za stůl, ostentativně se s křeslem natočil zády k přichozím a zamumlal něco do telefonu. Pak pozorně naslouchal komusi na druhém konci linky, kdo křičel tak, že ho bylo slyšet v celé místnosti, a kdo nakonec práskl sluchátkem dřív, než Petitbon dokončil poslední omluvné „*Oui, monsieur le Directeur*“. Petitbon se polekaně nadzdvihl na židli, pak zavěsil sluchátko a otočil se k policistům.

„Co vám teď řeknu, se nesmí dostat mimo zdi téhle místnosti,“ prohlásil důležitě. „Ty spálené plodiny byly součástí projektu celostátního významu. Probíhá pod záštitou ministerstva zemědělství, ale na přání ministerstva obrany. Obavy ze změny klimatu vedly ministerstvo obrany k tomu, aby iniciovalo výzkum speciálních plodin, které budou odolné vůči horku a budou růst i na nekvalitní půdě. Projektu se účastní jedna farmaceutická a jedna agrochemická společnost, které k tomuto účelu založily novou soukromou společnost *Agricolae SA*, aby organizovala a financovala výzkum. Testovali jsme řadu plodin – sóju a další lusky, kukuřici, brambory a několik druhů vinné révy. To jsou tedy plodiny, které požár zničil. Je nanejvýš důležité zjistit, kdo je za to zodpovědný. A kdo o projektu mohl vědět. Je totiž přísně tajný.“

Bruno si vzpomněl na malý praporek, který si už vyzvedl na požární stanici. „Takže ta kovová značka s nápisem *Agricolae Sech* patří vám? Našel jsem ji tam na zemi.“

„*Agricolae Sech* – zkratka pro *Sécheresse* – to je odrůda odolná vůči suchu, kterou se snažíme vyvinout. Některé plodiny máme tady, ale chtěli jsme udělat pár testů na nekvalitní půdě. Proto jsme ji zasadili na té náhorní plošině. A teď je to všechno pryč, včetně spousty záznamů a výzkumných protokolů. Výsledky tříleté práce.“

„Máte nějaký důvod se domnívat, že ten požár někdo založil?“ zeptal se Bruno pečlivě nezúčastněným hlasem. „Nějací nepřátelé? Ublížení bývalí zaměstnanci? Žárliví manželé?“

Petitbon se usmál a jeho pohublá, přísná tvář vypadala náhle docela přívětivě. „Můžu-li si vybrat, tak ty poslední. Ale ne, žádní nepřátelé mě nenapadají, tedy kromě těch bláznivých ekosabotérů. Zapálil to někdo?“

„Čekáme na výsledky laboratoře.“

„No možná že vám to budu moct povědět já. Máme v té kůlně kameru, která vysílá obraz sem na stanici, abychom odsud mohli sledovat, jak rostliny rostou, jejich barvu, zralost a tak dále. Takže jestli se někdo podezřelý pohyboval po tom poli nebo okolo kůlny, měli bychom to mít nahrané. I kdyby tam bylo málo světla, nebo to bylo v noci, měli bychom mít možnost obraz trochu vylepšit.“

„A není ta kamera zničená? Jak jste ji vůbec napájeli?“

„Máme tam nahoře solární panel, který to hladce zvládl. Kamera asi zničená je, ale snímky budou tady v počítači. Zrovna jsem se na ně chtěl podívat, když jste přijeli.“

„Je mi líto té tříleté práce, *Monsieur*.“

„Díky. Takže – pojďme do laboratoře, tam to zařízení máme.“

„Ještě jedna věc,“ ozval se znova Bruno. „To osivo, na kterém jste pracovali, bylo geneticky modifikované? Jde o ty kontroverzní plodiny, co proti nim lidi protestují?“

„Samozřejmě. Proto je to všechno tajné. A s některými odrūdami sňji jsme udělali velký pokrok.“

„Kolik lidí tady u vás o tom projektu vědělo?“

„Nejspíš všichni. Všichni vědci a technici, ale i lidi, co pracovali manuálně na poli. Všichni věděli, že je to tajné. Měli jsme příkaz nemluvit o tom ani s manželkami.“

„Takže nějakých deset patnáct lidí,“ konstatoval J-J.

„Čtrnáct. Ale nemám jediný důvod pochybovat o jejich loajalitě.“

„Budu potřebovat jejich osobní spisy a jednu místnost, kde bych se usadil se svým týmem. Tady bude vyšetřování probíhat diskrétně-ji, než kdybychom byli přímo ve městě.“

„Dobře,“ přikývl Petitbon. „Nejlepší bude, když vám nechám tuhle místnost. Stejně jsem většinu času v laboratoři. A teď bychom se měli podívat na záznam z té kamery.“

Kamera jim toho bohužel mnoho neprozradila. Byla umístěna pod okapem střechy a neukazovala nic až do 3.02 ráno, kdy zaznamenala nějaký pohyb na západní straně pole. V 3.06 byl další pohyb na severním okraji a obraz kamery byl poněkud roztřesený.

„Možná je to tím, že se ten útočník dobýval do dveří,“ navrhl Petitbon. „Kůlna byla zamčená, takže podle toho, jak to třesení sílí, to vypadá, že se snažil dveře vypáčit.“

V 3.09 se objevil první záblesk světla a vzápětí náhlý výron ohně. Kamera přestala vysílat v 3.18.

„Aspoň víme, kdy se to odehrálo,“ řekl J-J. „Můžete mi udělat kopii pro moje techniky? Možná se jim to podaří zvětšit a dostat z toho něco víc o tom pohybu. Ale podle mě, ať už ten benzin rozlival kdokoli, věděl přesně, kde vaše kamera je a co dělá. Takže v první fázi vyšetřování se budeme soustředit na to, jestli to neudělal někdo z vašich lidí.“

„A ještě něco,“ ozval se Bruno. „Máte těch kamer víc?“

Petitbon přikývl: „Ano, monitorujeme ještě pár dalších plodin.“

„Myslím, že byste je měli instalovat kolem svých pracoven a skleníků. Ten, co vám spálil tohle pole, se možná vrátí a bude chtít zlikvidovat i to, co pěstujete tady.“

kapitola 4

Po třech promarněných dnech, během nichž zpovídal zaměstnance výzkumné stanice, spočíval Bruno spokojeně v holičském křesle, aby podstoupil každoměsíční sestřih. Z poklidu ho vyrušil telefonát Nathalie, pokladní z vinotéky Huberta de Montignac. Vinotéka byla uvedena v *Guide Hachette des Vins* jako jeden z nejlepších vinných sklípků, *cave*, ve Francii a jako jedno ze tří míst mimo vlastní vinici Pétrus, kde mají na skladě všechna Château Pétrus od roku 1944 až do dneška. Pro Bruna, který považoval za jednu z nejdůležitějších úloh strážců zákona bdít nad slavnými tradicemi Francie a městečka St Denis, byl sklípek téměř svatyní. Vyskočil z holičského křesla, ignoroval hrozbu blyštivých nůžek v Baptistových rukou, odhodil bílý přehoz a na napůl ostříhanou hlavu si narazil služební čepici. Pak už se zdržel jenom tím, že posadil na střechu vozu modrý magnetický majáček, a vyrazil k vinotéce.

Nathalie přesně neuvedla, o co jde, jenom že mají potíže a že by měl přijet co nejrychleji. Propletl se zácpou před malým kruhovým objezdem u mostu a za tři minuty už zahýbal do vrat dvora před rozměrnou patrovou stodolou, která sloužila Hubertovi jako obchod s vínem. Navzdory brečťanu a květinám, které obrůstaly různé sudy na víno, dvůr nebyl – jak Hubert přiznával – dostatečně reprezentativním vstupem do tak věhlasného podniku. Hubert to rád vysvět-

loval tím, že utrácí peníze spíše za to, co je uvnitř, než za to, co je vidět venku. Utrácel ovšem také za svůj zevnějšek kultivováním svého vzhledu venkovského anglického gentlemana pomocí tvrdových sportovních sak a košil značky Viyella, hedvábných kravat a ručně šitých střevíců, které nakupoval při obchodních cestách do Londýna.

Na dvoře parkovaly vozy všech možných značek – mercedesy a BMW, renaulty a peugeoty – s poznávacími značkami z celé Francie. Brunův zrak prodlél pouze na zeleném Range Roveru s britskou značkou. Coby vášnivý nimrod, který až příliš často potřeboval přepřavit mrtvou srnu pár kilometrů terénem bez cest, na něj hleděl maličko závistivě. Ale věděl, že se nakonec bude cítit lépe v džípu značky Citroën z armádních přebytků, na který šetřil.

Pak už se věnoval zřejmé scéně konfliktu. Hned u vchodu stálo bílé porsche, kabriolet, jedny dveře byly otevřené a na místě spolujezdce seděla neobyčejně hezká dívka. Vedle dveří řidiče stál sám Hubert de Montignac, držel volant a bránil vlastním tělem nadmíru rozčilenému muži v jasně žlutých kalhotách a růžové košili s krátkým rukávem, v tom, aby nastoupil a odjel. Na kapotě porsche seděla odhodlaně Nathalie a vedle ní dívka, kterou Bruno neznal – patrně nová zaměstnankyně. Od hustých loken jejích blondatých vlasů se odráželo slunce, což spolu s velkýma tmavýma očima stačilo k tomu, aby na ni Bruno chvíli se zalíbením hleděl. Bez rozpaků opětovala jeho pohled s uznalým výrazem, jaký by očekával od starší a zkušenější ženy.

Vedle nového děvčete stál Max, pohledný mladík kypící zdravím se světlejšími pramínky v blondatých vlasech. Culil se na Bruna, který ho kdysi učil hrát ragby. Studoval v Bordeaux na univerzitě a teď přes léto si přivydělával u Huberta. Pozadí scény tvořila skupinka pobavených hostů ve dveřích sklípku.

Se stále modře blikajícím majáčkem zastavil Bruno dodávku těsně před porsche a tím mu zablokoval cestu. Vyndal si notes a zapsal si poznávací značku. Končila číslem 75, což znamenalo, že je z Paříže. Pak vyrazil ke skupince, která mlčky čekala, až k nim dojde. Bruno vypustil obvyklé potřásání rukou a líbání, v této chvíli byl anonymním představitelem majestátní ruky zákona.

„*Messieurs-Dames*,“ oslovil přítomné a místo pozdravu se dotkl kšiltu čepice. „Policejní velitel Courrèges. Nějaký problém?“

Bruno si pečlivě prohlédl návštěvníky a jejich drahý vůz. Muž v růžovém a žlutém byl padesátník se šedými kudrnatými vlasy, byl trochu při těle a na levé ruce měl snubní prsten. Dívka uvnitř vozu vypadala na pětadvacet. Měla na nose velké tmavé brýle a na nohou boty, na které – odhadoval Bruno – by on musel pracovat tak dva týdny. Také si všiml, že dívka má na prstech slušnou sbírku diamantů, ale žádný snubní prsten. U nohou jí seděl pečlivě ostříhaný bílý pudl s diamantovým obojkem.

„Upustil na zem láhev Château Pétrus '82 a nechce ji zaplatit,“ oznámil Hubert tónem, jako by oznamoval smrt blízkého příbuzného.

„Chcete říct, že ji rozbil?“ Bruno byl šokován. „Láhev z dvaosmdesátého?“ Skutečně šlo o smrt v rodině.

„Víno za dva tisíce dvě stě eur na podlaze,“ přidala se Nathalie.

„Byla to nehoda,“ řekl muž v růžovém. „Ta láhev byla kluzká, mastná. Já za to nemohl.“

„A kdo vlastně jste?“ zeptal se Bruno.

„Obyčejný turista. Vzal jsem si pár dní volna.“

„Vaše doklady, prosím.“

„Podívejte, já tu jenom projíždím. Odjedu hned, jak mi tihle lidi přestanou blokovat auto.“

„Vaše doklady, pane. A vaše taky, *Madame*.“

„*Mademoiselle*,“ opravila ho pečlivě upravená slečna a zalovila v kabelce pro občanský průkaz. Bruno si všiml výrazného loga firmy Chanel.

„Omlouvám se, slečno... d'Alambertová. Ta adresa souhlasí? Boulevard Maurice Barrès, Paříž?“

Dívka přikývla. Bruno si opsal adresu do notesu. Slečně d'Alambertové bylo dvacet čtyři a narodila se v Lille. Z průmyslového města v severní Francii na Boulevard Barrès, slavnou ulici v nejdražší části Paříže s výhledem na Bouloňský lesík – tomu se říká kariéra. Jako povolání měla uvedeno „modelka“.

„Monsieur,“ obrátil se znova na muže, „vaše doklady.“

Muž chvíli vypadal, jako by chtěl odmítnout, pak ale pokrčil rameny a sáhl pro peněženku, luxusní štíhlou věčičku z krokodýlí kůže a podal Brunovi občanský a řidičský průkaz.

„*Monsieur Hector d'Aubergny Dupuy, Avenue Foch, Paříž. Šestnáctý arrondissement, souhlasí?*“ Muž přikývl. Avenue Foch byla skvělá adresa, odkud to bylo do Bouloňského lesíku i na Boulevard Barrès jen příjemnou procházkou.

„Kdybych zavolał k vám domů, zastihnu tam někoho, kdo potvrdí vaši identitu?“ Bruno se odmlčel a zadíval se na dívku v porschi. „Třeba paní Dupuyovou?“

Dupuy zrudl a jeho tvář začala ladit s košilí. „Pochybuju, v tuhle dobu ne.“

„Můžete mi tedy, prosím, dát svou obchodní adresu?“

Pan Dupuy znova otevřel peněženku a vylovil z ní vizitku, podle níž byl *chef d'entreprise*, šéf konzultační firmy nesoucí jeho jméno a sídlící na Avenue Monceau. Bruno vyndal mobilní telefon. „Takže tam zastihnu někoho, kdo mi potvrdí, že to auto je vaše?“

„Ano, moje sekretářka. Ale mám tady technický průkaz a pojištění a...“

Bruno zdvihl dlaň, aby muž zmlkl, otočil se a vytočil číslo Philippa Delarona, který v St Denis fotografoval svatby a reportáže o sportovních kláních pro noviny *Sud-Ouest*. Požádal Delarona, aby se dostavil s fotoaparátem, a pak se opět otočil ke ztichlé skupince.

„Nejsem si jistý, zda došlo k nějakému trestnému činu, ale zřejmě dojde k občanskoprávnímu soudnímu sporu a já budu nepochybně přizván jako svědek. Takže se omlouvám, ale musím přesně zjistit, co se stalo,“ prohlásil Bruno záměrně formálně. „Z toho důvodu jsem také požádal místního fotografa, který občas pomáhá policii zaznamenat místo činu, aby sem zajel.“

„Myslíte Philippa, co fotografuje pro noviny?“ zeptala se Nathalie. Tentokrát, všiml si spokojeně Bruno, Dupuyova tvář opět změnila barvu, když viditelně zbledl. Bruno se obrátil na zaměstnance sklípku shluklé kolem kapoty porsche.

„Takže, dámy, protože teď už všechno vyřídíme v klidu, snad byste už mohly opustit kapotu auta a věnovat se opět hostům ve sklípku.“ Nathalie elegantně sklouzla na zem a pěkná mladičká neznámá ji poněkud méně hladce následovala. Brunovi neuniklo, že Hubert se rychle pohnul, aby jí pomohl, ale ne dost rychle na to, aby ho Max nepředběhl. Nathalii, která byla už řadu let Hubertovou milenkou, při pohledu na jeho přílišnou ochotu ztvrdly rysy.

Hubert se otočil na Bruna. „Myslím, že se ještě neznáte s naší novou *stagiaire*, slečnou Jacqueline Duplessisovou z Québecu. Bystrá holka – to ona vyběhla ven a vyskočila na porsche, když zákazník rozbil tu láhev a snažil se ujet... Studuje vinařství v Kalifornii a přijela na roční studijní pobyt, aby se naučila, jak to chodí u nás. Její rodina vyrábí v Kanadě velice zajímavé dezertní víno.“

Bruno si potřásl rukou s Kanadankou, která tiskla jeho pravačku o něco déle, než bylo obvyklé, pozdravila ho francouzsky s oním zvláštním kanadským přízvukem a téměř mu pohladila dlaň, když stisk uvolnila. Bruno zamumlal zdvořilostní frázi a s rukama spojenýma za zády se otočil zpět ke vchodu do vinotéky a přemýšlel, jak nejlépe pokračovat dál. Hlavně musí tuhle záležitost uzavřít co nejdiskrétněji.

„*Messieurs-Dames*, podívaná skončila,“ otočil se na diváky ve dveřích. „Prosím, vraťte se dovnitř a pokračujte v nákupech.“ Popošel k nim s roztaženými pažemi a s úsměvem je popoháněl dovnitř. Pak se opět zatvářil úředně a otočil se na šedovlasého elegána z Paříže.

„Takže pane Dupuyi, připouštíte, že jste držel v rukou láhev Château Pétrus a že vám vypadla z rukou?“

„Vyklouzla mi. Byla mastná.“

„Dobře, pojďme dovnitř a prozkoumejme zbytky láhve. Pokud nemáte námítky, *Monsieur de Montignac*.“

Montignacova *cave* patřila k Brunovým oblíbeným místům. Přímo proti vchodu byla vystavena vína samotného Huberta de Montignac, která se zasloužila o jeho úspěch v téhle branži. Začal tím, že míchal různé odrůdy vín místních vinařů do vlastních značek bergeracského bílého, červeného a rosé. Koupil malou vinici poblíž

zámku Monbazillac a začal vyrábět vlastní verzi sladkého dezertního vína zlatavé barvy. Pak se domluvil s jedním anglickým obchodníkem, který koupil rozpadající se zámek a vinici poblíž Bergeracu, a vyrobil vína, která získala ceny na velkých přehlídkách v Dijonu a Paříži. Vpravo se nacházela chlouba vinotéky: jedna řada nejlepších Bordeaux za druhou, rok po roce vína Latour a Lafite, Cheval Blanc a Angélus a pak proslavená nepřerušovaná řada Château Pétrus. Nalevo ode dveří byla údajně jedna z nejvyšších kolekcí malt whisky nacházející se mimo Skotsko a jedna z nejlepších sbírek značkových armaňáků ve Francii.

Mezi dvěma křídly haly se nacházelo srdce tohoto místa: šest vysokých plastových válců. Z těchto gigantických nádrží s pumpami se prodávalo stáčené víno. Všichni návštěvníci si tu mohli zakoupit bílé, červené nebo rosé Bergerac, svoje *vin de table* a sladké bílé víno, litr za jedno euro nebo i méně. Stačilo si přinést vlastní nádoby a víno si sám natočit. Tady běžně nakupoval i Bruno. Vzduch tu voněl po víně: po starém víně, po víně čerstvě otevřeném a rozlévaném, po víně občas závratně drahém. Jelikož Bruno věděl, kde jsou láhve Château Pétrus uložené, vedl svou malou suitu k oltáři tohoto vinového chrámu a nakonec se zastavil s truchlivým pohledem upřeným na roztržštěnou láhev na dlážděné podlaze. Château Pétrus '82. Na znamení úcty sňal čepici a poklekl vedle střeptů, aby si je podrobněji prohlédl. Cena, napsaná pečlivými bílými tahy štětce, byla 2 200 eur.

Pečlivě si prohlédl největší střept – skutečně na něm byla mastná stopa, jako protáhlý otisk palce. Otočil se a pohlédl na Dupuyovu lesknoucí se tvář.

„*Monsieur*, všiml jsem si, že máte vedle sedadla tubu opalovacího krému. Velice rozumné preventivní opatření, když jedete v kabrioletu, přestože se od toho člověk trochu zamastí. Kdy naposledy jste si natíral obličej?“

Dupuy pokrčil rameny. Ve dveřích se objevil Delaron s fotoaparátem zavěšeným na krku.

„Pane Delarone,“ obrátil se na příchozího Bruno, „možná nejdříve vyfoťte to porsche venku a nezapomeňte vzít poznávací značku.“

Myslím, že to bude na pěkný článku s titulkem *Truchlivý osud láhve Château Pétrus osmdesát dva...*“

„Já tu láhev zaplatím. Možná to byla moje vina,“ přerušil Bruna Dupuy a podal Nathalii černou kreditní kartu. „Smažme celou tuhle záležitost.“

„Máte kliku, že nebyla z dvašedesátého,“ řekla Nathalie. „Ta stojí čtyři tisíce a jedno sto eur... Mimochodem, Bruno, co to máš s vlasy?“

„To je velice ušlechtilé gesto, *Monsieur*,“ řekl Bruno. Ignoroval Nathaliin dotaz, ale spěšně si nasadil na napůl ostríhanou hlavu čepici. „Přesně takové bych od gentlemana čekal. Škoda že není víc mužů, jako jste vy. A jsem si jistý, že vám na usmířenou Monsieur de Montignac nabídne skleničku...“

Hubert už stál za pultem a vyndával láhev z chladicího boxu. „Právě jsem chtěl okoštovat novou zásilku šampaňského Krug z pětadevadesátého – pokud by měl *Monsieur* Dupuy chuť se přidat... A slečna taky, samozřejmě.“ Poklepal na dno láhve, aby šampaňské nevybublalo ven, a vyndal zátku s tichým, ale zřetelným mlasknutím. Jacqueline přispěchala se skleničkami a Nathalie zůstala stát přísně u dveří, v ruce potvrzení o platbě kartou, aby ho Dupuy podepsal. Z velkého skladu vzadu se vynořil Max se smetáčkem a lopatkou a začal smetat střepy. Bruno vyšel ven a pozval znučenou slečnu d'Alambertovou, aby se připojila k ostatním. Dívka opustila vůz s obdivuhodnou rychlostí; pudl zůstal uvnitř.

kapitola 5

S dokončeným sestřihem vlasů stoupal Bruno po starobyklých schodech *Mairie* a – jako už mnohokrát – přemýšlel, kolik nohou během staletí muselo po těchto schodech vystoupat, než se kamenné stupně uprostřed tak vyšlapaly. Jelikož posledních pár dní strávil spolu s inspektorem Jalipeauem vyšetřováním zaměstnanců výzkumné zemědělské stanice, čekala na něj na stole hromada pošty a nekonečný seznam věcí, jež musel zařídit. Začínalo to formuláři o bezúhonnosti pro lidi, kteří se ucházeli o práci a místo na univerzitě, a končilo smlouvami s hudebníky, kteří budou hrát na bále pořádaném radnicí v St Denis při příležitosti zahájení trhu. Jako tajemník radničního výboru pro sport a tělovýchovu musel podepsat šek za první fázi obnovy nátěru ragbyového stadionu před začátkem nové sezóny. Čekal na něj fax, v němž mu *Préfecture de Police* v Paříži oznamovala, že rezidentka St Denis zemřela v jejich soudním obvodu, a žádala, aby Bruno laskavě informoval rodinu. Jméno zesnulé Brunovi nic neříkalo, ale adresa zněla na komunitu hippies, která v kopcích přežívala od šedesátých let, nejspíš díky tomu, že vyráběla nejlepší kozí sýry široko daleko. Bude si muset do večera najít chvíli a zajet tam. Zároveň může využít té příležitosti a přeptat se na geneticky modifikované plodiny a militantní *écologes*.

Čepici odložil na knihovničku vedle baseballové čapky FBI, kterou mu přivezl jeden kamarád z dovolené v New Yorku, a protáhl se

mezi kartotékami a zdí ke svému otlučenému psacímu stolu. Kancelářská židle zavržala, jak na ni dosedl. Bruno se automaticky zadíval oknem dolů na čilý ruch na kruhovém objezdu a na hlavní nákupní třídu za ním.

Většina lidí tam dole byli turisté, kteří si prohlíželi výklady realitních kanceláří s nabídkami domů na prodej. Takhle vypadalo to nové St Denis: čtyři pekárny, tři obchody prodávající *foie gras* a další místní delikatesy, ale jenom jeden obchod s běžnými potravinami a jedno řeznictví. Prodej ryb už dávno zmizel a na jeho místě byla kancelář pojišťovny. Další obchod s potravinami loňskou zimu nahradil počítačový servis, kde prodávali také mobilní telefony a zajišťovali internetové připojení. Druhý řezník zase odešel do důchodu a pronajal krám realitní kanceláří. Tohle už nebylo St Denis, do kterého se Bruno přistěhoval před deseti lety, v době, kdy v městečkách na francouzském venkově pořád ještě byly obchůdky a atmosféra, jakou si pamatoval z dětství. Teď lidé nakupovali v supermarketech za městem nebo jezdili čtyřicet minut do nákupních středisek a hypermarketů na kraji Périgueux. Bruno si povzdechl a sklonil hlavu k papírům na stole.

Vyplnil formuláře o bezúhonnosti, podepsal je a orazítkoval. Doplnil smlouvy s hudebníky. Pak vypracoval hlášení pro *Préfecture* o dvou úmrtích a zatelefonoval otci Sentoutovi, aby potvrdil data pro obřady v kostele. Načež si na něco vzpomněl. Vybavilo se mu, že před nějakou dobou podepisoval jiná prohlášení o bezúhonnosti. Prohlédl kopie a našel to, co hledal: Dominique Suchetová, Stéphanova dcera, se chystala nastoupit jako laborantka v jejich zemědělském výzkumném ústavu. Zatím s Jalipeauem vyslyšali jen stálé zaměstnance, prověřovali, co jsou zač technici a lidé, kteří pracovali na polích. Neuvedomili si, že tu mohli přes léto pracovat brigádníci nebo absolventi školy na praxi. *Putain*. To znamenalo další práci, ale nedalo se nic dělat.

Bruno se zarazil. Dominique byla s otcem u toho požáru. Bylo to sice docela logické, protože jejich statek byl hned pod kopcem. Ale stejně to byla zvláštní náhoda. Znova se zadíval na vyplněný formulář – bylo na něm doporučení ředitelky městské *collège*, kterou

musí děti absolvovat, než pokračují v *lycée*. Zvedl sluchátko a zavolał řediteli školy Rollovi, který chodil do práce, i když byly momentálně prázdniny.

Rollo mu řekl, že Dominique byla velice slibná studentka, dobrá v matematice a přírodních vědách. Absolvovala *lycée* s výborným prospěchem a teď studuje informatiku na univerzitě v Grenoblu. Rollo byl zřejmě na svou žákyni a kapitánku školního plaveckého družstva náležitě hrdý, protože Brunovi popsal, jak Dominique se svým přítelem zorganizovala ve škole fiktivní volby. Polepili školu plakáty a uspořádali shromáždění o globálním oteplování a tajících ledovcích a dokázali, že se vítězství přiklonilo od favorizovaných socialistů k zeleným. Bruno si začal dělat poznámky. Tím přítelem, odpověděl Rollo na Brunovu otázku, byl tenkrát Max, ten kluk z Alphonsovy komunity hippies, co teď pracuje v Hubertově vinotéce.

Bruno zavěsil. Přítomnost militantní mladé členky zelených na výzkumné stanici byla zatím nejslibnější stopa v případě, který se nehýbal z místa. Dominique nepochybně věděla o projektu GMO a její otec měl navíc statek poblíž výzkumných polí. Jenomže Stéphane byl kamarád – takže než o tom řekne Jalipeauovi, bude muset provést první pátrání sám. Aspoň musí zjistit, jestli má to děvče na dobu požáru pořádné alibi. Vstal a právě se natahoval pro čepici, když dovnitř strčila hlavu Claire a ohlásila mu, že s ním chce mluvit starosta.

„Ten sestřih se mi líbí,“ dodala a dál postávala ve dveřích.

„Ten samý jako každý měsíc,“ řekl a natáhl se pro notes.

„Ne, je kratší,“ řekla a zůstávala stát tak, že Brunovi zbyla jen úzká štěrbina, kudy se kolem ní mohl protáhnout. „Dělá tě mladší.“

„A přitom jsem teď starší, než když jsem si ho pořídil,“ poznamenal a nechal ji, aby přemýšlela, co tím chtěl říct.

Když vešel do starostovy pracovny, jako vždy se mu zlepšila nálada. Nic nemohlo být tak nepodobné jeho přecpané, účelně zařízené pracovně nebo moderně zařízeným prostorám pro veřejnost než temně zbarvené dřevěné obložení stěn a lety vybledlé koberce. Starosta dával přednost tradici – plnicímu peru před počítačovým

terminálem a starému systému papírových kartoték před jakoukoli elektronickou databází.

„*Bonjour*, Bruno. Před chvílí mi volalo americké velvyslanectví v Paříži, obchodní oddělení. Odvolávali se na dopis, který Claire zřejmě někam zašantročila. Jestli se prý můžeme setkat s nějakým významným americkým podnikatelem, který se zajímá o možnost investovat v naší oblasti.“

„Investovat? Do čeho?“

„To mi neřekli. Ale hodilo by se cokoliv. Potřebujeme pracovní příležitosti. Má za mnou přijít zítra v devět. Byl bych rád, kdybyste tu mohl být, a Xavier taky.“ Xavier byl *Maire adjoint*, jeden z Bruno-vých tenisových partnerů a pravděpodobně příští starosta, až Gérard Mangin přece jen přestane kandidovat.

„Víme, jak se jmenuje?“

„Pokud Claire najde ten dopis.“

„Jestli chce přijít v devět, musí bydlet v hotelu někde poblíž. Obtelefonuju to kolem, zjistím, jak se ten chlap jmenuje, a zkusím o něm něco vypátrat.“

„Možná že dal hodně peněz na prezidentskou kampaň a teď by tu rád koupil nějaký zámek,“ zabručel starosta. „Znáte Američany.“ Bruno věděl, že Gérard Mangin je protřelý politik, který se naučil, jak to v politice chodí, když pracoval jako pravá ruka Jacquese Chiraca zhruba v době, kdy se Bruno narodil. „Něco nového s tím ohněm?“

„Laboratoř potvrdila, že tam byl benzin. Takže to byl určitě žhář. Ale kdo, to nemáme ponětí. Zaměstnanci stanice vypadají v pořádku, takže J-J zkoumá možnost, že by šlo o konkurenční boj. A já mám nenápadně oťuknout místní, začít s *écolos* a pak přejít na farmáře, kteří mají pole poblíž a mohli by se bát kontaminace vlastní úrody. Ale ze všeho nejdřív bych zkusil zjistit něco víc o tom anonymním varování, že hoří. Volal někdo z telefonního automatu v Coux. Byla by to sice náhoda, ale třeba někdo něco viděl nebo zaslechl.“

kapitola 6

Když se Bruno vrátil do kanceláře, rychle zjistil, že americký byznysmen se ubytoval v hotelu Centenaire v Les Eyzies, nejluxusnějším hotelu v oblasti St Denis, hotelu s restaurací, již zdobily dvě michelin-ské hvězdičky. Recepční Thérèse měla dceru v Brunově tenisové škole, takže se dozvěděl všechno, co o Američanovi věděla. Jmenuje se Fernando Bondino, je mladý, přijel velkým mercedesem a pronajal si prezidentské apartmá za téměř tisíc eur za noc. Okamžitě si aktivoval internetové připojení, k jídlu si dal *menu dégustation* s lahví Château Pétrus a pak nejlepší armaňak. Rezervaci provedla konzultační firma Dupuy se sídlem na Avenue Monceau v Paříži. Bruno srovnal údaje s tím, co si zaznamenal v Hubertově vinotéce – adresa i telefon byly totožné. Pan Dupuy se měl k Bondinovi připojit večer.

Bruno zapnul počítač, připojil se na internet a do vyhledávače zadal „Bondino“. Vyskočila záplava referencí, na prvním místě „Bondino Wines Inc“, anglicky a španělsky. Natolik rozuměl, aby pochopil, že firma vlastní vinice v Kalifornii, Chile, Austrálii a jižní Africe a evidentně jde o velkou a bohatou společnost. Vrátil se k odkazům a vybral si články ve francouzštině uveřejněné ve *Figaru*, *Marianne* a *Les Echos*. Článek ve *Figaru* byl rozhovor s panem Francisem X. Bondinem, ředitelem společnosti. Bruno si ho vytiskl a zaškrtl pasáž, kde odpovídal na otázku, zda se jeho nadnárodní firma někdy rozšíří i do Francie.

„Francie a Itálie daly světu skvělá vína a naše podnikání nebude stoprocentně úspěšné, dokud nebudeme působit i v těchto úžasných zemích, které jsou kolébkou našeho řemesla,“ zněla Bondinova odpověď. Jeho syn Fernando k tomu dodal: „Po pravdě řečeno, produkce vína v těchto zemích trpí přítomností nadměrného množství malých vinařů, kteří zaplavují trh příliš mnoha druhy průměrných vín. Ještě tam neproběhla racionalizace vinařství použitím nových technik a moderního marketingu jako v USA a Austrálii. Příležitosti pro reorganizaci jsou tu obrovské.“

V *Marianne* se Bruno dočetl o rodinném sporu, který v předchozí generaci rozštěpil podnikání. Vleklé soudní spory způsobily mnoho zlé krve a skončily vyděděním bratra a jeho manželky. *Les Echos*, což byl časopis pro obchodníky, uváděl, že společnost loni koupila nové vinice v jižní Africe a zmínil čísla, která Bruna ohromila. Francis X. Bondino odmítl nabídku prodat společnost za 600 milionů eur, jeho firma měla tři tisíce zaměstnanců – což byla zhruba populace St Denis – a v minulém roce skončili se ziskem třiceti osmi milionů eur. S obdivem, kolik informací člověk okamžitě získá díky počítači, vytiskl článek z *Les Echos* a připravil složku s materiály pro starostu. Přitom dumal, co může takhle obrovská firma zamýšlet v malém městě, jako je St Denis. Pak si přitáhl blíž telefon a zavolał místního experta na obchodování s vínem, Huberta de Montignac.

„Bruno, chlapče zlatý,“ začal Hubert, jakmile uslyšel Brunův hlas, „mám pro tebe schovanou moc pěknou láhev vína za to, s jakým taktem a rozvahou jsi to u nás vyřešil... Jsem velkým dlužníkem.“

„Dělal jsem jen svou práci. Heleď, Huberte, co mi můžeš povědět o vinařské společnosti Bondino?“

„Patří k americkým gigantům, jsou velcí skoro jako Gallo a Mondavi. Podnikají po celém světě, v Austrálii, v jižní Africe a taky jsem zaslechl, že mají zálusk na jeden z velkých bordeauxských Chateau. Vydělávají na odrůdových vínech.“

„Odrůdových vínech?“

„To jsou vína produkovaná jenom z jedné odrůdy hroznů. Třeba Chardonnay nebo Cabernet Sauvignon. Je to hromadná výroba.

Přesně stejný produkt rok co rok, nezávisle na počasí a půdě. Ale o co jde? Proč se mě ptáš na Bondina?“

„Přijel sem a má schůzku se starostou. Víc o tom nevíme, tak mě napadlo, že se tě na něj zeptám. Co může u nás chtít?“

„To může být ledacos. Nejsou v Evropě moc zavedení, takže to z jejich pohledu není špatný nápad – usadit se tady u nás. Jak víš, než to tady zdecimovala mšice révokaze a začal se tu místo vína pěstovat tabák, tak tady byla spousta vinic. Teď obchod s tabákem skomírá, takže půda je laciná. V tomhle údolí neexistuje *appellation contrôlée*, které by vyhnalo cenu půdy nahoru... Teď, když o tom mluvíš, tak si vybavuju, že ten chlápek, který upustil tu láhev Château Pétrus, Dupuy, se mě po tvém odchodu ptal, jak to u nás vypadá s pěstováním vína a kolik stojí půda. Dal jsem mu ochutnat skleničku toho vína, co roste v Domaine, je sice trochu předražené, ale není špatné.“

„Myslíš Domaine de la Vézère? Ale to je jen domácí víno, co Julien dělá pro svůj hotel a restauraci. Není špatné, ale není to zrovna životaschopná produkce.“

„To by ses divil, Bruno! Julien koupil část sousedních pozemků, jsou za hranicemi města, takže o tom asi nevíš. Teď má asi osm nebo devět hektarů a to stačí na takových čtyřicet tisíc lahví ročně, až vinice vyrostе. Je to jižní strana a dobře propustný křídový kopec, takže není důvod, aby se tam nerodilo kvalitní víno. A hosté jeho hotelu a restaurace nemají na vybranou.“

Bruno se nikdy o podnikání příliš nestaral, ale teď mu došlo, na co Hubert naráží. Menší pěstitel někde v Bordeaux by byl šťastný, kdyby mu *négociant* nabídl euro za láhev, kdežto Julien si za tutéž láhev v restauraci může účtovat osm nebo devět eur.

„Když jsem si uvědomil, co dělá,“ pokračoval Hubert, „koupil jsem hned vedle pár hektarů. Až bude chtít Julien dál expandovat, dostanu od něj dobře zaplacenou.“

„To mluvíš o Philibertově starém statku, vedle silnice na Limeuil? Myslel jsem, žeš to koupil, abys měl kde ubytovat personál.“

„Jistě, ale hlavní důvod byla investice do pozemku. Kromě toho tam v listopadu vysadím vlastní vinici. Nezapomeň, že já mám stej-

nou výhodu při prodeji jako Julien s hotelem. Můžu víno lahvovat jako *vin du pays* a prodávat ho ve svém sklípku za tři eura.“

„Jak to bylo s tím Dupuyem, co přesně chtěl vědět?“

„Když dostal to šampaňské, tak se trochu uklidnil. A taky jsem dal láhev té jeho přítelkyni. Kruga sice ne, ale řekl jsem si, že ho ta návštěva stála spoustu peněz, že se zjevně ve víně vyzná a má peněz dost, takže bych mohl zkusit udělat z něj pravidelného zákazníka. Proč se ptáš?“

„Jeho kancelář v Paříži rezervovala Bondinovi hotel a Dupuy má za ním dneska přijet.“

„Nepovídej! Jistě Centenaire, pro Bondina jen to nejlepší.“

„Správně. Ale Dupuy si pro sebe rezervoval jednolůžkový pokoj. Co provedl s tou svou přítelkyní?“

„Tvrdil, že ji musí zavézt do Périgueux na vlak. Moc toho nena-mluvila, ale jako dekorace posloužila dobře. Vypadá to, že romantická vsuvka skončila.“

„A přišel čas na obchodování,“ souhlasil Bruno. „Měli bychom zůstat ve spojení, protože starosta bude určitě potřebovat tvoje vědomosti o obchodování s vínem. Dupuy si asi myslí, že tady narazí na samé venkovské balíky... No, pokud jde o mě, tak nejsou daleko od pravdy.“

„Samozřejmě že pomůžu, jak nejlíp to svedu. Ale oficiálně ne, na veřejnosti se na mě neodvolávejte. Potřebujeme zjistit, co mají za lubem.“

„Už jenom poslední otázka. Kolik stojí pozemky kolem Domaine? Myslím pozemky, na kterých se dá pěstovat víno.“

„Víš přece, kolik jsem zaplatil za tu Philibertovu usedlost. Sto dvacet tisíc eur za tři hektary a staré hospodářství.“

„Vím, kolik jsi zaplatil oficiálně, čili z kolika se chystáš zaplatit daň. Ale nevím, kolik jsi zaplatil pod stolem, když *notaire* odešel.“

Hubert se zasmál. „Obvyklou část. Jenom nenažranci chtějí načerno víc než jednu třetinu oficiální ceny.“

„Takže sto osmdesát tisíc... To je zhruba cena jenom toho domu samotného. Takže kolik stojí půda samotná? Čtyři pět tisíc za hektar?“

„Tak nějak. Možná pět nebo šest tisíc. Záleží na tom, k čemu je ta půda dobrá. Obvyčejná zemědělská půda možná jen dva nebo tři tisíce. Ale když jde o stavební pozemek, dvacet nebo i víc.“

„A co by stál hektar, kdyby to byla půda na vinici v oblasti s *appellation contrôlée*?“

„Záleží na tom, kde. Kdybychom mluvili o Champagne, tak šest nebo sedm set tisíc za hektar. Ale vinice v Bordeaux v oblasti s trochu dobrou reputací by stála padesát tisíc za hektar i víc. V Bergeracu možná deset tisíc. Julien myslím zaplatil za ten nový pozemek kolem tři tisíc za hektar.“

„Jakou cenu má ten jeho majetek dohromady?“

„Château, vinice a ta velká restaurace – aspoň tři miliony eur, možná víc. Je to prosperující podnik.“

„Kristepane, já musím být ten nejchudší občan St Denis,“ řekl Bruno.

„Každopádně po dnešku jsi bohatší o roztomilou lahvinku Cos d'Estournelle ze St Estèphe, ročník 82. To je moje poděkování za to, cos pro mě dopoledne udělal.“

„To nemusíš. Už jsi mi to splatil tím, cos mi všechno teď řekl.“

„Milý Bruno, je to i v mém zájmu, abych přesně věděl, co Bondino chce. A pokud jde o to víno, domluvme se na nějakém večeru a já ti ho přivezu domů. Ty mi můžeš udělat jednu ze svých omelet s lanýži a vypijeme to spolu... Nebo třeba pozvi ještě pár známých a uděláme z toho večírek.“

kapitola 7

Coux bylo tiché městečko s pekařstvím, *tabacem*, kavárničkou a hotýlkem, v němž občas Bruno obědval s přáteli. Leželo mimo obvod St Denis, takže ho až tak dobře neznal. Jelikož to s jeho policejní pravomocí v tomto místě bylo problematické, nechal policejní čepici ve voze.

Telefonní budka stála před drobnou budovou *Mairie*, kousek žluté policejní pásky, již byly dveře zapečetěny, pořád ještě vlál od kliky dveří. Bruno nakoukl do budky, poznamenal si její číslo a konstatoval, že je to jedna z těch moderních, které neberou peníze, ale jen telefonní karty. Francouzský *Télécom* by mohl mít záznam o kartě, která byla použita, ale o to se už nepochybně J-J a jeho technici postarali. Po straně budky bylo malé parkoviště se stojanem na kola, tak na dvě auta a jeden motocykl. Bruno si prohlédl zem. Byla tam olejová skvrna, která se zdála čerstvá. Vzal z auta papírový kapesníček a lehce ho přitiskl na skvrnu. Papír zprůsvitněl, takže skvrna byla dost čerstvá na to, aby mohla být relevantní. Pak Bruno popošel k hotýlku, aby si dal kávu se Sylvestrem, jeho majitelem a zároveň kuchařem a barmanem v jedné osobě. Zeptal se ho, jestli v noci požáru něco neviděl.

„Ve tři ráno? To jsem spal jako batole,“ prohlásil Sylvestr. Od pokladny, kde Sylvestrova manželka hloubala nad účetními kniha-

mi, se ozvalo posměšné uchechtnutí. „Odkdy batolata chrápu? Já taky nic neslyšela, ale zkuste se zeptat pekaře. Ten bývá kolem čtvrté vzhůru, protože musí rozehřát pec.“

Pekař však řekl, že spal až do čtyř, kdy ho vzbudil budík. Bruno pokrčil rameny a chystal se vyptávat namátkou lidí na hlavní třídě, když pekař ukázal na protější dům a poradil Brunovi, aby se zkusil zeptat jeho strýce, pošťáka v důchodu, který si věčně stěžuje, že se hrozně brzy budí a pak už neusne. „Ale touhle dobou bude nejspíš v *café*“, upozornil Bruna. „Jmenuje se Félix. Félix Jarreau. Kupte mu pití a poví vám všechno, co chcete slyšet.“

V každém *café* ve Francii najde člověk skupinku postarších mužů, kteří vzadu u malého stolku hrají karty, před sebou skleničku bílého a nad hlavou řvoucí televizi, kterou úspěšně ignorují. Bruno si Félix Jarreaux pamatoval z doby, kdy ještě roznášel poštu a ten zase od vidění znal Bruna – jako ostatně většina lidí v údolí. Bruno byl tedy představen, potřásl všem rukou a počkal, až ho pozvou, aby se posadil. Odmítl pití a vysvětlil, proč přišel. Barman puzen zvědavostí zamířil ke stolu s lahví, dolil všem víno, a když Félix prohlásil, že skutečně něco slyšel, zůstal stát u stolu.

„Chvilku po půl čtvrté“ vykládal Félix, „a to vím přesně, protože když jsem se vzbudil, tak jsem se podíval na hodiny, jsem uslyšel, jak přijíždí motocykl a zastavuje před radnicí. Podíval jsem se z okna a uviděl jsem tam stát motorku a někdo vcházel do telefonní budky. Ale měl na hlavě helmu, takovou tu velkou s chráničem brady.“

„Viděl jste mu do obličeje? Poznal byste ho?“ chtěl vědět Bruno.

Félix zavrtěl hlavou. „To ne, měl tu helmu.“

„Nesundal si ji, když šel telefonovat?“

Félix pokrčil rameny. „To z okna nevidím. Nedíval jsem se tak dlouho, šel jsem do kuchyně a udělal si kávu.“

„A co ta motorka? Nebylo na ní něco, co byste si pamatoval?“

„Taková ta moderní. Co s ní jezdí motokros, miniaturní blatníky, motor, co řve jako blázen. Dneska na nich jezdí všichni kluci.“

„Viděl jste ho odjíždět?“

„Ne, a ani jsem ho neslyšel. Možná jel z kopce bez motoru.“

Letní vedro začalo konečně trochu ustupovat, když Bruno nastoupil do své rozžhavené dodávky. Otevřel všechna okna a přemýšlel o delikátních záležitostech, které měl před sebou. Nejdřív bude muset vyslechnout Stéphana, který je ale jeho dobrý kamarád, a pak bude muset předat zprávu o úmrtí někomu z Alphonsovy komunity. S povzdechem se rozjel touž klikatou silnicí do kopců, po níž jel ono ráno k požáru. Odbočil přes mostek a projel kolem kapličky postavené na paměť dvou mladých odbojářů – *Fusillés par les allemands*; jeden z nich byl Stéphanův strýc. Cesta vedla kolem kotliny s příkrými rozbláčenými stráněmi, kam zřídka kdy dopadalo slunce a kterou Stéphane pronajal místnímu motokrosovému oddílu. Když minul kotlinu, z níž se neustále ozýval řev motorů namáhaných ve vysokých obrátkách, dorazil konečně ke Stéphanovým pastvinám a starému statku, teď téměř zakrytému novou mlékárnou, krávinem a sýrárnou.

Na tomhle místě strávil Bruno řadu příjemných večerů, vychutnal si zde bohaté nedělní obědy a vybavily se mu i dny strávené se Stéphanem na lovu. A každý únor tu pomáhal při rodinné zabíjačce. To on naučil Dominique, jak se proplachují vnitřnosti v prudké vodě potoka, který stékal až dolů ke kapličce. Současní ministři vnitra i zemědělství tady za pár let nebudou, ale Stéphane ano a jeho přátelství bude stejně důležité jako dnes. Při tomhle rozhovoru bude muset být moc opatrný.

„Salut, Bruno,“ zdravil ho hřmotný farmář ze dveří přístřešku pro dojení krav. Stéphane měl v ruce koště a Dominique hadicí ostříkovala podlahu. Zavřela kohout a rozběhla se klopýtavě v holínkách k Brunovi, aby ho objala.

„Zrovna jsme skončili,“ řekl Stéphane. „Dáš si *apéro*? Po téhle práci mám vždycky pocit, že si zasluzuji skleničku pastisu.“

„Ne, děkuju, jsem tu služebně, kvůli tomu ohni. Ukázalo se, že ho někdo založil, takže se vyptávám každého, kdo se vyskytuje poblíž, jestli kolem třetí ráno neslyšel nebo neviděl něco podezřelého.“

„To je trochu brzy i na mě,“ řekl Stéphane. „Vstával jsem jako obvykle asi v půl páté a chvíli nato už mi volali z *Mairie*. Podíval jsem se z okna a uviděl červenou záři. Vzbudil jsem Dominique, krásy

jsme nechali ve stodole, nasedli na nákladák a jeli k ohni. Tam jsme se pak viděli. Nic jsem neslyšel. A co ty, Dominique? Když jsem tě budil, tvrdě jsi spala.“

Zavrtěla pohlednou tvářičkou. S šedýma očima a pletí bez poskvrny byla ztělesněním nevinného mládí. „Já neslyšela ani ten telefon.“

„Věděla jsi vůbec o tom poli? Když jsi na té výzkumné stanici pracovala, tak ses o něm dozvěděla?“

„Jasně že ano. Jednou nebo dvakrát týdně jsme odtud vozili vzorky a tam nahoru zase testovací zařízení. Nikdy jsme tam přes noc nenechávali nic cenného. Pokaždé, když jsem tam byla, musela jsem se zapsat do návštěvní knihy, ale ta asi shořela.“

„Takže jsi věděla, co tam nahoře pěstují?“

„Myslíš ty geneticky modifikované plodiny? Kdysi mě něco takového děsilo, ale teď, když o tom vím víc, tak už ne. Jediné, co mi dělalo starost, byla možnost kontaminace. Že by vítr mohl odfouknout semínka odtamtud na naše pole a vyklíčit na nich a že by se pak možná stopy GMO objevily v mléce. Jeden z projektů, na kterém jsem pracovala, bylo zjistit, jestli se dají stopy GMO v mléce zjistit. Vzpomínám si, jak jsem si říkala, že kdyby si zákazníci mysleli, že jsou v tátově mléce a sýrech stopy po těchhle umělých potravinách, mohlo by ho to úplně zničit.“

„To nejspíš ano. Řekla jsi to tátovi?“

„Probírali jsme to spolu mockrát,“ řekl Stéphane. „Ale mezi tím jejich polem a mými pozemky je hradba stromů a les a Dominique mi vysvětlila, že ty plodiny, které testují, jsou hodně jiné a krásy by je stejně nevedly. Takže se nemám proč bát.“

„No, já žádný expert nejsem, ale moc by mě to neuklidnilo,“ prohlásil Bruno. „Každopádně to vypadá, že to, co se tu pěstovalo, nijak moc tajné nebylo.“

„Všichni, kdo jsme tam pracovali, jsme o tom samozřejmě věděli,“ přikývla Dominique. „A taky jsem o tom pověděla tátovi. Ale jak už jsem řekla, v tátově zájmu nebylo se o tom šířit. A taky tam poblíž nebyly žádné statky, jejichž úroda by byla ohrožena. Na to je tam půda příliš nekvalitní.“

„Takže koukám, že teď už z geneticky modifikovaných plodin nemá takový strach jako dřív. Vzpomínám si, že ve škole jsi bývala zapálená *écolo*, s Maxem jste kdysi pro zelené vyhráli fiktivní volby.“

„*Écolo* jsem pořád,“ řekla Dominique trochu našťavaně. „A Max taky. Jenomže dneska jsou horší věci, z kterých jde větší strach. Globální oteplování, tající ledovce, miliony utečenců, až se hladina moří zvedne. Pak budeme GM plodiny potřebovat, abychom ty lidi nakrmili. Víš, že výzkumný ústav rýže na Filipínách vyvinul gen, který umožní rýžovým rostlinám přežít, i když jsou dvanáct dní zatopené slanou vodou? To může v Asii zachránit miliony lidí.“ Otočila se k otci. „Vzpomínáš si, jak jsem zásadně odmítala jadernou energii? No a dneska se nemůžu dočkat, až postaví další reaktory, protože je to lepší než uhlí. Hnutí zelených vyspělo, Bruno... Museli jsme.“

Bruno se neubráníl úsměvu. Moc jí to slušelo, tak mladá a tak zapálená. „Jak tě poslouchám, mohla bys klidně jít do politiky. Já bych tě volil. Trochu tvého nadšení bychom tu potřebovali.“

Usmála se a vypadala náhle ještě mladší. „To nic není, měl bys slyšet Maxe.“

„Pořád se ještě přátelíte? I když ty jsi na univerzitě v Grenoblu a on v Bordeaux?“

„Mluvíme spolu každou chvíli – našťastí existuje e-mail, chat a Skype. Všechno je to zdarma, stačí mít internet. Jsme oba ve stejném ekologickém fóru. Je hrozně zapálený pro ekologické zemědělství – není divu, když vyrůstal v komuně. Jeho táta Alphonse byl první opravdový zelený, se kterým jsem se setkala.“

„Řekla jsi mu o těch GM plodinách tady?“ zeptal se Bruno jako by nic.

„Přímo ne,“ řekla váhavě a opatrně. „Ale hádali jsme se o GMO a řekla jsem mu, že teď, když s nimi pracuju, jsem na ně změnila názor. A Max věděl, kde v létě pracuju, takže si to mohl dát dohromady.“

„A co si on o tom myslí? Pořád je tak proti nim?“ Ta otázka vzbudila její podezření a Stéphane se na Bruna tázavě zadíval.

„Na to se ho radši zeptej sám,“ řekla. „Začínám si myslet, že máš nějaké podezření. Nechceš se začít chovat jako policajt, že ne?“

„Neblázní, Dominique,“ řekl. Spolkl podráždění i pocit viny, že mu přátelství komplikuje policejní práci. Tuhle holku znal ještě dřív, než začala nosit rovnátka. Usmál se a přitom přemýšlel, jak to má udělat, aby si uvědomila, že jde o ztraceně vážnou věc.

„Policistu dělám celou tu dobu, co se známe, což je přes půlku tvého života,“ řekl. „Ale já pracuji pro St Denis, pro nikoho jiného. Jenomže sem přijeli mnohem tvrdší policajti, na které tlačí shora, aby už někoho zatkli. Je tady šéf kriminálky našeho *Départementu*. Ale nedivil bych se, kdyby sem přijeli i lidi od bezpečnosti z Paříže. A ty jsi první na ráně. Pracovala jsi na té stanici, věděla jsi o GM plodinách, tátův statek mohly ohrozit a jsi bojovná *écologie*. Budeš jim okamžitě podezřelá. A žhářství znamená kriminál.“

„Budeme potřebovat právníka?“ zeptal se vážně Stéphane.

„Zatím ne, když tak vám dám vědět. A než se něco semele, tak jestli má Dominique nějaké dokumenty nebo cokoliv, co prokazuje, že není proti GMO, tak neváhejte a připravte si je.“

„To můžu udělat,“ řekla zamyšleně, Brunova slova ji trochu vylekala. „V našem diskusním fóru na chatu jsme o tom dlouze debatovali. Napsala jsem o tom do *Grenoble Vert*, což je bulletin zelených na univerzitě. Ale co Max? Co mu mám říct?“

„To nechám na tobě. Ale ten na stanici nepracoval, takže není důvod, aby ho někdo podezříval. Tvoje situace je jiná. Mimochodem, jak se jmenuje ta vaše chatovací skupina?“

„*Aquitaine Verte*, stejně jako ta organizace. Vlastně vznikla z jejích webové stránky a psala jsem si s nimi, ještě když jsem chodila tady do školy... Díky za varování. Ale nic špatného jsem neprovedla, takže se mi nemůže nic stát.“

„Doufejme. A pošli mi mailem, cos napsala do toho bulletinu. Pro všechny případy, třeba se to bude hodit,“ řekl Bruno a zavřel notes. „Mimochodem, třeba tě bude zajímat, že tvůj šéf má o tobě velice dobré mínění. Petitbon mi řekl, že by ti rádi nabídli trvalé místo, jakmile odpromuješ.“

„Takže si musí být jistý, že s tím požárem nemám nic společného.“

„Jasně. Už máš jednoho svědka obhajoby,“ uculil se Bruno.

Poněkud klidnější se vydal na druhou pochůzku. Přitom přemýšlel, kdo může být ta mrtvá žena, když uvedla komunu jako svou adresu, a jestli ji znal. Vrátil se kus cesty, po které přijel ze St Denis, pak přešel železniční trať, a když minul nový hřbitov, odbočil na úzkou cestu, která vedla z města nahoru k vodárenské věži. Za ní se rozkládala zvlněná lesnatá krajina, kde leželo čerstvě sklizené seno a zlatavý dobytek plemene Limousin se spokojeně pásł v zářijovém slunci. Mírným svahem dojel až na náhorní plošinu, kde byla půda laciná a její obdělávání obtížné. Tahle vysoko položená místa, nehostinná a v zimě bičovaná větrem, měla v sobě touhle dobou na sklonku léta jistou přísnou vznešenost dovršenou nádhernými výhledy na řeku v údolích po obou stranách.

O něco dál na hřebeni střežily soutok řek trosky Château de Brillaumont, nejbližší z celé řady středověkých pevností, které vymezovaly proměnnou hranici mezi Anglií a Francií. Válka trvala přes sto let, dokud Johanka z Arku nepozdvihla morálku francouzské armády a Bernard de Guesclin nevynalezl pohyblivé kanóny, které byly natolik lehké, že mohly být přemísťovány, a natolik těžké, že dokázaly přimět anglické hradní pány k poslušnosti. Přes to všechno, co se Bruno o francouzské národní hrdince učil, mu vlastní vojenská zkušenost říkala, že to, co ve skutečnosti rozhodlo, byl střelný prach. Obvykle tomu tak bylo.

kapitola 8

U napůl shnilého a nečitelného ukazatele Bruno zabočil na polní cestu. Projížděl alejí stromů, slyšel, jak spodkem dodávky drhne o trávu rostoucí mezi kolejemi vyjetými do měkké země, až se před ním vynořila široká chráněná kotlina. Před dřevěnou závorou zastavil a zatroubil. Pak vypnul motor a šel dál podél dobře udržované zeleninové zahrady. Cesta vedla k podivné změti budov natočených k sluncem ozářené severní stráni kotliny. Jedna žena, kterou od vidění znal, vytrhávala plevel a dva kluci z jeho tenisového oddílu sklízeli rajčata. Na okamžik se zastavil vedle robustního plotu z drátěného pletiva, který lemoval zahradu, pozdravil je a obdržel jako dar dvě nádherná cherry rajčátka.

„*Salut*, Bruno. Kde se tady berete?“ zavolala na něj Céline, postarší dáma, která v komuně žila od samého začátku. „Přišel jste nám pomoci?“

„Na to mám příliš práce s vlastní zahrádkou. Je tu někde Alphonse?“

„Je v sýrárně.“

Bruno přikývl, otočil se a přehlédl osadu, kterou mladí revolucionáři z roku 1968, *soixante-huitards*, vybudovali během čtyř desetiletí od svého příjezdu. I kdyby nebral v úvahu stálý přísun zdravé mládeže, kterou komuna dodávala školám a sportovním klubům v St Denis, i kdyby nebral v úvahu, že Alphonse byl zvolen jako první

zelený na radnici, stejně by na něj udělalo velký dojem, co všechno vybudovali. V centru osady stál tradiční kamenný statek s boční stěnou porostlou břečťanem. Střecha ve tvaru čarodějnického klobouku, tradiční v oblasti Périordu, byla krytá červenými taškami. Vedle stál vysoký a špičatý větrný mlýn, který měl zřejmě dostatečně velký výkon pro potřeby nějakého tuctu lidí, kteří tady běžně žili. Blíže k Brunovi a k cestě stála velká roubená chalupa se zastíněnou verandou, na níž se zkříženýma nohama seděla žena středního věku. Měla dlouhé rozpuštěné vlasy a zavřené oči. Spáry mezi prkny byly vyplněny jilem a střechu tvořily dvě vrstvy prken, mezi nimiž byla tlustá vrstva polystyrenové pěny, vše bylo pokryto solárními panely na ohřívání vody.

Pak tu byla zdánlivě velká budova, o níž Bruno z předchozích návštěv věděl, že je postavena z ručně vyráběných cihel z bláta a slámy, stěny byly zamazány hlínou a vše zakopáno ve svahu, takže dveře a okna vykukovaly ze zeleného trávníku. Na střeše se pásala koza a na lavičkách před vchodem seděly dvě děti a hrály šachy. Napravo stála stodola, jednoduché ale robustní stavení ve tvaru písmene A, postavené z posbíraných prken a nějakých zbytků instalatérských trubek svařených do trojúhelníkových vzpěr. Brunův oblíbený objekt byla kupole posazená na trávníku jako polovina gigantického mnohobarevného golfového míčku, jejíž stěny byly tvořené samými trojúhelníky, některými ze skla, některými ze dřeva natřeného nejrůznějšími barvami, některé pokryté plastem, některé střepy zrcadel.

Vedle kupole stála dřevěná konstrukce, na níž rostla vinná réva léta zastřižovaná tak, aby na terase tvořila stín. Terasa byla vydlážděná a stál na ní dlouhý dřevěný stůl s lavicemi a židlemi a překvapivě široké visuté lůžko vyzdobené šerpami a stuhami. Kolem lůžka polehávaly další kozy jako dvořané čekající kolem opuštěného trůnu na svého vládce. Ve dveřích kopule, jako by čekalo na Brunův příchod, stálo batole, jednu ruku položenou na zhruba stejně velkém kůzleti. Kůzle zamečelo a batole Brunovi zamávalo. Bruno pozdrav opětoval.

Alphonse vyšel ze dveří stodoly a utíral si ruce do velké zástěry. V obličeji zestárl, ale s dlouhými prošedivělými vlasy svázanými

do ohonu vypadal stále ještě čiperně. Měl na sobě džíny a páskové sandály, místo košile horní díl vyšívaného indického pyžama a tuto unikátní kombinaci doplňoval pestrý hedvábný šátek, v němž zářily zlaté nitky.

„Bruno, buďte vítán,“ řekl. „Dáte si čaj? Nebo domácí pivo? Nebo jste přišel ochutnat náš nový sýr?“

„Díky, ale nedám si nic. Jsem tu služebně v docela smutné záležitosti. Vzpomínáte si na ženu jménem Mireille Augerau? Uvedla tohle místo jako svou adresu.“

„Mireille, ano... Byla tady někdy před deseti lety přes léto, vlastně skoro celý rok, pak odešla. Nejdřív se tu objevila jako studentka s jedním týpkem a ten jí pak dělal učitele. Ale už jsem o ní roky neslyšel.“

„A Maximilien Augereau? Není to náhodou váš Max, co ho znám už léta?“

„Jistě. Je to její syn. Jenom přijal moje jméno, Vannes, protože já jsem ho vychoval. Poté, co Mireille zmizela, už se mu prakticky neozvala... Když sem přišla, byla jako obrázek. Co se s ní stalo?“

„Dostali jsme zprávu, že včera zemřela při autonehodě kousek od Paříže. Její řidičák a občanský průkaz uvádějí jako stálou adresu tohle místo a Maxe jako nejbližšího příbuzného. Vypadá to, že něco zdědí. Pracovala v městských jeslích, takže měla životní pojistku a Max je uveden jako beneficent.“

„No, moc ji neznal, ale když člověk přijde o matku, je to vždycky rána. Myslím, že mu poslala jednou nebo dvakrát přání k narozeninám, zřejmě zrovna nebyla ani opilá, ani zdřogovaná.“

„Prostě vám tu nechala kluka jen tak na krku?“

Alphonse přikývl. „Seznámila se s někým na trhu. Zrovna jsme začali prodávat sýry a jí to šlo dobře. Hezká holka je ve výhodě a turisté ocenili, že umí trochu anglicky. Řekla, že s tím chlápkiem pojede na víkend k moři a už se nevrátila. Tím to bylo dané. Tou dobou už byl Max stejně členem rodiny, i kdyby třeba byl měl kam jít.“

„A co otec? Rodný list? Co má Max na občanském průkazu?“

„Tam jsem jako otec já, protože jsem ho vychoval. Mireille nikdy

nikoho nejmenovala. Vedla dost divoký život, spala s kdekým. Nejspíš sama přesně nevěděla, kdo otcem je.“

„Kde je Max teď? Pořád ještě pracuje v Hubertově vinotéce?“

„Touhle dobou bude pomáhat Cresseilovi na vinici. To Maxe baví nejvíc. Kromě hraní ragby, počítačových her a chození za holkami. Chtěl by se věnovat vínu profesionálně, takže než se bude muset vrátit na univerzitu, pomáhá Cresseilovi sklidit hrozny. Je to prima kluk, Bruno.“

Bruno přikývl, Maxe měl rád. Byl všeobecně oblíbený, a choval-li se někdy násilně, tak to bylo pouze na ragbyovém hřišti. Byl rychlý a kluzký jako had, bezchybně skládal soupeře, takže kdykoliv byl doma, hrál centra druhého mužstva.

„Radši za ním zajedu a povím mu tu smutnou novinu,“ řekl Bruno. „I když matku moc neznal, stejně je to smutné dozvědět se, že je po smrti. Leda že byste mu to raději řekl vy?“

„Pojedu s vámi. Stejně musím něco vyřídit ve městě. Než se převléknu, tak ochutnejte náš nový sýr. Víte, kde je, a na pultu najdete i nějaký chleba.“

Alphonse zmizel v kupolovitém domě a Bruno zamířil do tmavé stodoly, kde páchly kozy a moč a voněla kád' teplého kvasícího mléka. Většina sýrů byla uskladněna v chladnější místnosti vzadu, ale tady v pracovní místnosti měl Alphonse uskladněny na policích dlouhé řady *crottins*, malých kulatých sýrů, které mohly být prodávány jak čerstvé, tak v různých stádiích tvrdosti. Na dřevěném pultě ležel velký bochník tmavého chleba, který byl místní specialitou. Bruno vyndal z pouzdra u pasu nůž, ukrojil si krajíc chleba a půlku sýra, opřel se o pult a vychutnával jídlo. Kousek vedle si všiml hnědé kartonové krabice, z níž vykukoval kohoutek. Natočil krabici k oknu. Jihoafrický Pinotage. Vedle krabice stála sklenice, tak si nalil trochu vína na ochutnání. Vůně nevýrazná, ale nechutnalo to špatně. Podíval se na cenu. Čtyři eura za pět litrů. Není divu, že to muhle nemohou Francouzi konkurovat.

„Našel jste to jihoafrické víno,“ konstatoval Alphonse. „Není špatné, že? Max ho koupil. Taky koupil australské a červené z Chile,

chtěl ochutnat všechna vína. Říkal tomu výzkum. Ale počkejte, ochutnejte tohle.“

„Ten sýr je opravdu moc dobrý,“ řekl Bruno a nastavil skleničku, do níž Alphonse nalil víno z neoznačené láhve. Přičichl, aby ohodnotil vůni, pak se napil, chvíli víno převaloval v ústech, pak ho polkl. Uznale přikývl.

„Tohle je naše a díky Maxovi je o hodně lepší než ten patok, který jsme tu dělali dřív. Nedělá to nějak zásadně jinak – prostě to jenom mnohem líp dopadne, má ten dar.“

„Je mnohem lepší než to, co jste dělali doteď. Přiznávám, že jsem ho vždycky pil jenom ze zdvořilosti. Ale tohle víno se pije opravdu dobře.“

„A naprosto bez chemie. To jsem ho naučil já. Teď říká, že v takovémhle víně je budoucnost vinařství, jako kdyby to byl jeho vlastní nápad,“ řekl Alphonse vřele. „Jestli už jste dojedl, tak pojďme, ať to máme za sebou.“

Když se cesta vynořila z lesa a dorazila na vršek hřebene, Bruno zpomalil a nakonec zastavil. Alphonse se na něj tázavě zadíval a Bruno vysvětlil: „Tenhle pohled mám nejradši.“ Před nimi leželo známé údolí řeky Vézère s vesničkami rozsetými na stráních protějších kopců. Hned pod nimi stál malý *château*, který tvořil střed Julienova Domaine de la Vézère. Bruno si chvíli prohlížel řádky nových vinic, které tam Julien zasadil, pak přenesl pohled na Philibertův statek, který nedávno koupil Hubert. Zchátralá Cresseilova usedlost stála hned vedle. Tvořila ji chalupa, která ale nebyla větší než pastýřská koliba a kde starý Cresseil bydlel, pak tu byly dvě stodoly, zeleninová zahrádka a možná tak dvacet řádků vinice. Cresseil už řadu let nebyl dost pohyblivý na to, aby hospodařil, takže na zbytku pozemku až dolů k řece rostla tráva a seno z ní pak Cresseil prodával. Tucet obrovských válců stlačeného sena v obalech z černého plastu leželo na posekané louce, jak je tam žací stroj vyházel.

Bruno se snažil odhadnout, kolik půdy vlastně Cresseilovi patří. Pozemek byl dlouhý a úzký, možná trochu větší než polovina Phili-

bertova pozemku, možná to byly dokonce dvě třetiny. Podíval se směrem k St Denis, vzdálenému pár kilometrů proti proudu řeky, a pak zpátky sledoval mohutný oblouk, kterým se řeka stáčela k místu, kde se vlévala do Dordogne. Neodolal, aby se nepokusil odhadnout celou velikost k jihu natočených stráží, kde by podle Huberta de Montignac mohlo růst kvalitní víno. Byla tu místa, na nichž země stoupala strmě v podobě bělavých křídových a vápencových srázů, kde lidé nalézali přístřešek už od středověku a kde pravděpodobně žili lidé i v době prehistorické. Ale Domaine byla jenom zlomkem plochy mírně se svažujících kopců, takže jestli měl Hubert pravdu, že Domaine sama má cenu tří milionů eur, pak cena celého území musí být enormní.

„Pořád ještě dost neznáte vlastní údolí?“ ozval se Alphonse z vozu.

Bruno se otočil. „Jak se Max dostal k tomu, že pracuje u Cresseila?“ zeptal se. Opřel se o vůz, zatímco Alphonse si balil cigaretu.

„Díky *collège*. To byla akce, kterou vymyslel Rollo – každý ze starších žáků měl pomáhat nějaké staré osobě v domově důchodců.“ Alphonse se odmlčel, aby olízl papírek a zapálil cigaretu. „Max pomáhal paní Cresseilové těsně před tím, než zemřela, to budou už tak tři roky. No a starý pán se v Maxovi zhlédl – konečně měl nějakého nového posluchače pro svoje historky z války. Pak mu Max začal pomáhat na zahradě, opravil mu pár věcí na domě a Cresseil ho pomalu zasvěcoval do vinařství. A věnoval Maxovi starou motorku, která už léta nejezdila. A co víc, Max ji opravil, takže jezdí. Max má starého pána rád, říká, že to je, jako kdyby měl dědečka.“

Takže Max motorku má, ale starou, pomyslel si Bruno. Jinou než viděl pošťák v Coux. Možná má ale přístup i k nějaké modernější. Rychle potlačil podobné úvahy. „Pokud vím, tak Cresseil žádné vlastní děti nemá, že?“

„Měl jednoho kluka, byl u letectva. Ale ten se zabil při nějaké letecké havárii v Africe, dávno předtím, než jsi sem přišel.“ Alphonse zdušil napůl vykouřenou cigaretu mezi mozolnatými prsty a pečlivě ji uložil zpátky do váčku s tabákem. „Tak pojedme za Maxem.“

„Alphonse, je tu něco, na co se musím oficiálně zeptat.“ Vysvětlil Alphonsovi, že oheň byl založen, a pak se ho zeptal jakožto přesvědče-

ného stoupence zelených, jestli nezná tady v okolí nějakého militantního *écolo*, který by byl dost pitomý na to, aby něco takového udělal.

„Myslíte to vážně?“ zeptal se Alphonse, ale byla to spíš jen řečnická otázka. „Napadlo mě, jestli to takhle neskončí... Každý správný *écolo* by zničil úrodu, kdyby věděl, že jde o GM pole, ale nikdy by nezaložil požár... O tom poli se povídají moc ošklivé věci. Pár lidí mi volalo z Bordeaux, jestli bych jako radní mohl zjistit, zda bylo vydáno speciální povolení GMO pěstovat. Takže jsem si našel příslušný zákon, protože na příštím zasedání radních tu otázku vznesu.“

„Žádné povolení neexistuje. Starosta a já o tom nevíme o nic víc než vy.“

„Jenomže oni by na to pole měli mít souhlas naší radnice. Jestli pěstovali GMO a naše radnice o tom nevěděla, bude z toho skandál, to vám říkám rovnou. Nejde o mě, Bruno, rozmázne to celá strana zelených, ať už to někdo zapálil, nebo ne.“

„Nemůžu říct, že já bych byl zrovna přívržencem GMO,“ řekl Bruno, „ale žhářství je trestný čin. Půjdu po tom žháři, ať už tam rostlo cokoli. A očekávám, že mi v tom pomůžete, Alphonsi. V tomhle jsme přece zajedno. Zrovna tak jako podle mě bude s námi zajedno celá městská rada a starosta sám, pokud jde o GMO a ten souhlas.“

Alphonse přikývl.

„Ještě jednu věc bych vám chtěl říct. V tomhle případě existuje tak málo stop, že z toho mají detektivové těžkou hlavu. Takže vyslýchat vás nebude váš starý známý Bruno, ale nějakí opravdoví detektivové. A ti se budou snažit na vás něco najít, aby toho využili a přinutili vás ke spolupráci. Takhle se to prostě dělá. A stará hippiesácká komunita přímo volá po tom, aby v ní udělali štáru a hledali drogy. Takže pokud tam máte něco, co by tam být nemělo, rychle se toho zbavte.“

„Není to žádná hippiesácká komunita,“ protestoval Alphonse.

„To víte vy. Možná i já. Ale četníci ne a kapitán Duroc touží po povýšení. Přemýšlejte o tom. A teď už pojďme za Maxem.“